

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ด. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๘๘/๒๕๕๓
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๘๐ / ๒๕๕๓

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๐ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

ระหว่าง { นายกฤติวิทย์ กฤษปัญญาวโรช ผู้ฟ้องคดี
กรุงเทพมหานคร ที่ ๑
ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๓๔/๒๕๕๔ หมายเลขแดงที่ ๒๐๓๘/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง) ซึ่งเป็นคดีที่โอนมาจากศาลแพ่งตามมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. ๒๕๔๒

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขคำฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นนิติบุคคลตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ มีหน้าที่จัดให้มีการขนส่งและบำรุงรักษาทางบก ทางน้ำ รวมทั้งสาธารณูปโภคต่างๆ ให้แก่ประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร โดยมีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นผู้รับผิดชอบในการปฏิบัติราชการ

/ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๗ เวลาประมาณ ๒๑.๓๐ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดี
 นั้นเรือโดยสารซึ่งมีนายสุไรมาน สันลี เป็นนายท้ายเรือ มาจากท่าหน้าบางกะปิมุ่งหน้าสู่
 ท่าหน้าประตูน้ำ เมื่อเรือแล่นมาถึงใต้สะพานข้ามคลองแสนแสบ ใกล้แยกมิตรสัมพันธ์
 แขวงมักกะสัน เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ได้มีท่อเหล็กร้อยสายไฟฟ้าที่ติดอยู่กับ
 ราวสะพานขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ ๔ นิ้ว ซึ่งอยู่ในความดูแลและรับผิดชอบ
 ของกองก่อสร้างและบูรณะ สำนักการโยธา อันเป็นหน่วยงานในความรับผิดชอบและควบคุมดูแล
 ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมีหน้าที่ต้องคอยดูแลตรวจตราให้อยู่
 ในสภาพที่สมบูรณ์ แข็งแรง แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่ทำการตรวจตราหรือซ่อมแซม
 ท่อเหล็กดังกล่าวให้อยู่ในสภาพสมบูรณ์ ด้วยความประมาทปราศจากความระมัดระวัง
 ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจักต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์ และผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองสามารถ
 ตรวจตราดูแลสะพานข้ามคลองและอุปกรณ์ต่างๆ ที่ยึดติดให้มีสภาพมั่นคงแข็งแรงได้
 แต่หาได้ตรวจตราให้สมบูรณ์ไม่ เป็นเหตุให้ท่อเหล็กดังกล่าวหล่นลงมาถูกบริเวณศีรษะ
 ของผู้ฟ้องคดีอย่างแรง จนผู้ฟ้องคดีได้รับบาดเจ็บสาหัส กระโหลกศีรษะแตก เลือดออก
 ในสมองและมีบาดแผลฉีกขาดที่ศีรษะ ผู้ฟ้องคดีต้องเข้ารับการรักษาอาการบาดเจ็บ
 ดังกล่าวที่โรงพยาบาลเสียค่าใช้จ่ายเป็นเงิน ๓๐๓,๓๒๗ บาท และยังต้องเสียค่ารักษาพยาบาล
 ต่อเนื่องหลังจากออกจากโรงพยาบาล ประมาณปีละ ๕๕,๐๐๐ บาท เป็นเวลา ๑๐ ปี เป็นเงิน
 ๕๕๐,๐๐๐ บาท แต่ผู้ฟ้องคดีขอเรียกร้องค่าเสียหายในส่วนนี้เพียง ๖๖๐,๑๖๗ บาท
 กับค่ากายภาพบำบัดฟื้นฟูและค่าเดินทางเพื่อไปทำกายภาพบำบัด ปีละ ๒๕,๐๐๐ บาท
 เป็นเวลา ๑๐ ปี เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานของโรงแรม
 โฟร์ซีซั่นส์ กรุงเทพฯ ตำแหน่ง พนักงานทำความสะอาดทั่วไป มีอัตราเงินเดือน เดือนละ ๖,๐๖๐ บาท
 และเงินค่าบริการเฉลี่ยเดือนละ ๙,๐๐๐ บาท รวมรายได้เดือนละ ๑๕,๐๖๐ บาท จึงขอเรียกร้อง
 ค่าขาดรายได้นับแต่วันที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองกระทำละเมิดจนกระทั่งผู้ฟ้องคดีมีอายุครบ ๖๐ ปี
 เป็นเงิน ๑๓,๒๐๕,๑๐๕ บาท การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องได้รับ
 ความเจ็บปวดต้องทนทุกข์ทรมาน สุขภาพอนามัยเสื่อมโทรมและขาดโอกาสในการเลี้ยงดู
 บุตรหญิง ๑ คน อายุ ๘ เดือน ซึ่งเกิดจากภรรยาที่ไม่ได้จดทะเบียนสมรส ผู้ฟ้องคดีขอเรียกร้อง
 ค่าเสียหายในส่วนนี้เป็นเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท ทั้งนี้ ผู้ฟ้องคดีได้ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง
 ชดใช้ค่าเสียหายดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเพิกเฉย จึงขอให้บังคับ

/ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง...

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชำระค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๑๗,๑๑๕,๒๗๒ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

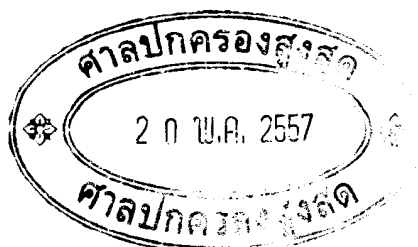
(๑) ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชำระเงินค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีจำนวน ๑๗,๑๑๕,๒๗๒ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระให้แก่ผู้ฟ้องคดีเสร็จสิ้น

(๒) ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชำระค่าฤชาธรรมเนียมและค่าทนายความแทนผู้ฟ้องคดี

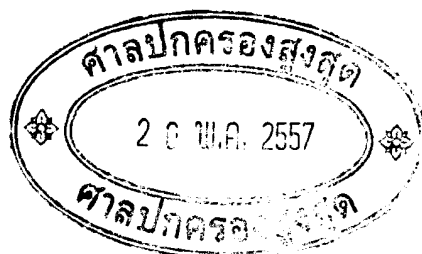
ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องขอดำเนินคดีอย่างคนอนาถาและศาลแพ่งได้มีคำสั่งอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินคดีอย่างคนอนาถา โดยยกเว้นค่าธรรมเนียมในศาลชั้นต้น เมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๔๘

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีฐานะเป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่น จึงเป็นหน่วยงานของรัฐ ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นเจ้าพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมิได้ผูกพันกันในฐานะลูกจ้างกับนายจ้างเยี่ยงลูกจ้างกับนายจ้างทั่วไป หากแต่ผูกพันกันในฐานะเจ้าหน้าที่ของรัฐกับหน่วยงานของรัฐ ดังนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการละเว้นไม่กระทำการตามหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นเหตุให้เกิดการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจะนำประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับเพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องรับผิดชอบไม่ได้ แต่จะต้องนำพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ มาใช้บังคับ เมื่อมาตรา ๕ วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชอบผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ ในกรณีนี้ผู้เสียหายอาจฟ้องหน่วยงานของรัฐดังกล่าวได้โดยตรง แต่จะฟ้องเจ้าหน้าที่ไม่ได้ ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีอำนาจฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ การที่ท่อร์อยสายไฟฟ้าสำหรับโคมไฟส่องสว่างซึ่งติดตั้งอยู่ที่ราวสะพานที่เกิดเหตุ หล่นลงมาจากราวสะพานนั้น มิได้เกิดขึ้นเนื่องจากความประมาทของเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่อย่างใด กล่าวคือ โดยเหตุที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีสภาพเป็นเมืองขนาดใหญ่ มีสะพานข้ามคลองรวมทั้งสะพานที่เกิดเหตุรวมทั้งหมด ๘๘๗ แห่ง นอกจากนี้ ยังมีสะพานข้ามทางแยกต่างๆ และสะพานลอยอีกเป็นจำนวนมาก ซึ่งสะพาน

/แต่ละแห่ง...

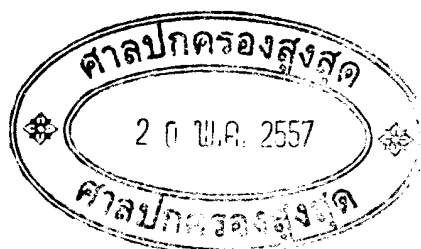

แต่ละแห่ง มีประชาชนจำนวนมากใช้เป็นทางสัญจรอยู่ตลอดเวลา แม้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะมีหน้าที่ดูแลและบำรุงรักษาสะพานตลอดจนอุปกรณ์ต่าง ๆ รวมทั้งท่อร้อยสายไฟฟ้า สำหรับโคมไฟส่องสว่างซึ่งติดตั้งอยู่กับสะพานด้วยก็ตาม แต่โดยวิสัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งมีสภาพเป็นเมืองขนาดใหญ่ มีสะพานอยู่เป็นจำนวนมากและในพฤติการณ์ที่สะพานดังกล่าวแต่ละแห่งมีประชาชนจำนวนมากใช้สอยเป็นทางสัญจรอยู่ตลอดเวลา ดังนั้น การที่จะให้สะพานดังกล่าวทุกแห่งได้รับการดูแลและบำรุงรักษาตลอดเวลาทุก ๆ วัน จึงย่อมเกินวิสัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่จะกระทำได้ คงทำได้แต่เพียงดูแลและบำรุงรักษา ไล่เรียงหมุนเวียนกันไปโดยเฉลี่ยทุก ๆ ๓ เดือน ต่อครั้งเท่านั้น และเมื่อเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ทำการดูแลและบำรุงรักษาสะพานที่เกิดเหตุ ตลอดจนท่อร้อยสายไฟฟ้า สำหรับโคมไฟส่องสว่างซึ่งติดตั้งอยู่ที่ราวสะพานดังกล่าวจนอยู่ในสภาพที่สมบูรณ์ มั่นคงแข็งแรง โดยได้ทำการดูแลและบำรุงรักษาครั้งล่าสุดเมื่อปลายเดือนธันวาคม ๒๕๔๖ อันเป็นเวลาก่อนเกิดเหตุเพียง ๒ เดือนเศษเท่านั้น จึงถือได้ว่าเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ใช้ความระมัดระวังในการดูแลและบำรุงรักษาสะพานที่เกิดเหตุและท่อร้อยสายไฟฟ้า สำหรับโคมไฟส่องสว่างตามวิสัยและพฤติการณ์แล้ว แต่อย่างไรก็ตาม แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะมีได้ประมาทเลินเล่อดังกล่าวแล้ว แต่เนื่องจากคณะกรรมการพิจารณาความรับผิดทางละเมิดซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แต่งตั้งขึ้น พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเจ้าของท่อร้อยสายไฟฟ้าสำหรับโคมไฟส่องสว่างที่เกิดเหตุ จึงควรรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในเบื้องต้นให้แก่ผู้ฟ้องคดี ส่วนในการพิจารณากำหนดจำนวนเงินค่าเสียหายนั้น เนื่องจากข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง การชดใช้ค่าเสียหายแก่บุคคลภายนอก ในกรณีละเมิด พ.ศ. ๒๕๓๑ ไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์การคิดคำนวณค่าเสียหายไว้ ดังนั้น คณะกรรมการพิจารณาค่าเสียหายความรับผิดแห่งละเมิดจึงนำหลักเกณฑ์ตามที่กำหนดไว้ในประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง หลักเกณฑ์การชดใช้ค่าสินไหมทดแทนกรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำละเมิดต่อบุคคลภายนอก พ.ศ. ๒๕๔๕ กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์ เงื่อนไขและอัตราในการจ่ายเงินสงเคราะห์ และกำหนดลักษณะของความพิการทุพพลภาพ ขนาดหนักจนเป็นอุปสรรคสำคัญยิ่งในการประกอบอาชีพหรือในการดำรงชีพ พ.ศ. ๒๕๔๔ และหลักเกณฑ์การจ่ายเงินชดเชยกรณีทุพพลภาพของกองทุนประกันสังคมมาพิจารณา เทียบเคียงกันโดยแยกพิจารณาค่าเสียหายออกเป็น ๒ ส่วน คือ ค่าเสียหายที่เกิดแก่ตัว

/ของผู้ฟ้องคดี...

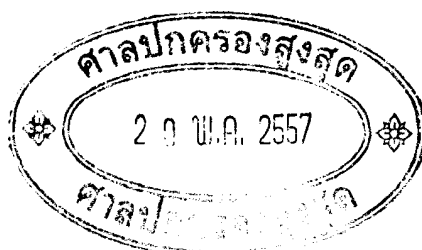
ของผู้ฟ้องคดีเอง ได้แก่ ค่ารักษาพยาบาลกับค่าขาดประโยชน์ทำมาหาได้ระหว่างเจ็บป่วย และค่าเสียหายที่คาดหมายว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต สำหรับในส่วน of ค่าขาดประโยชน์ทำมาหาได้ระหว่างเจ็บป่วยนั้น ประกาศกระทรวงการคลังได้กำหนดหลักเกณฑ์ไว้ว่า ผู้เสียหายที่มีรายได้ประจำ หากว่าในระหว่างเจ็บป่วย ไม่สามารถไปทำงานได้และไม่ได้ค่าจ้างหรือค่าตอบแทนจากนายจ้าง ให้ชดใช้ความเสียหายโดยจ่ายให้ตามอัตราค่าจ้างหรือค่าตอบแทนที่ผู้นั้นได้รับ แต่ไม่เกินเดือนละ ๙,๐๐๐ บาท และไม่เกิน ๒ เดือน ต่อผู้เสียหายหนึ่งราย เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีมีรายได้ประจำเป็นค่าจ้างเดือนละ ๖,๐๖๐ บาท คณะกรรมการพิจารณาค่าเสียหายความรับผิดชอบแห่งละเมิดจึงมีมติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้เงินค่าขาดประโยชน์ทำมาหาได้ระหว่างเจ็บป่วยให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๑๒,๑๒๐ บาท ส่วนค่าเสียหายที่คาดหมายว่าจะเกิดขึ้นในอนาคตให้แก่ ค่าชดเชยกรณีทุพพลภาพนั้น โดยเหตุที่ประกาศกระทรวงการคลังกำหนดให้จ่ายได้ไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ บาท ส่วนกฎกระทรวงกำหนดให้จ่ายได้ ๓๐ เท่าของอัตราเงินเดือน และหลักเกณฑ์ของกองทุนประกันสังคมกำหนดให้จ่ายเป็นรายเดือนตลอดชีวิตในอัตราร้อยละ ๕๐ ของค่าจ้าง คณะกรรมการพิจารณาค่าเสียหายความรับผิดชอบแห่งละเมิดพิจารณาแล้วเห็นว่าจำนวนเงินค่าชดเชยตามที่ประกาศกระทรวงการคลังกำหนดไว้เป็นจำนวนน้อยเกินไปเมื่อเปรียบเทียบกับความสูญเสียที่ผู้ฟ้องคดีได้รับ และหากคำนวณค่าชดเชยเป็นเงินร้อยละ ๓๐ ของเงินเดือนของผู้ฟ้องคดีตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง จะได้เท่ากับ ๑๘๑,๘๐๐ บาท ก็ยังเป็นเงินจำนวนที่น้อยเกินไป ในที่สุด คณะกรรมการพิจารณาค่าเสียหายความรับผิดชอบแห่งละเมิดมีความเห็นว่า หลักเกณฑ์การจ่ายเงินค่าชดเชยของกองทุนประกันสังคมซึ่งกำหนดให้จ่ายเป็นรายเดือนไปตลอดชีวิตในอัตราร้อยละ ๕๐ ของค่าจ้างนั้นเป็นหลักเกณฑ์ที่เหมาะสม แต่การจ่ายค่าชดเชยตามหลักเกณฑ์ดังกล่าวเป็นการไม่แน่นอนว่าจะสิ้นสุดลงเมื่อใด หากนำหลักเกณฑ์การจ่ายเงินค่าชดเชยการทุพพลภาพตลอดชีวิตของบริษัท อเมริกันอินเตอร์เนชั่นแนล แอสซัวร์รันส์ จำกัด ซึ่งกำหนดให้จ่ายค่าชดเชยจากอัตราร้อยละ ๕๐ ของค่าจ้างเป็นจ่ายตามอัตราค่าจ้างที่ผู้ฟ้องคดีได้รับจะเหมาะสมยิ่งกว่า ดังนั้น คณะกรรมการพิจารณาค่าเสียหายความรับผิดชอบแห่งละเมิดจึงมีมติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าชดเชยกรณีทุพพลภาพให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามอัตราค่าจ้างที่ผู้ฟ้องคดีได้รับเป็นเวลา ๑๐ ปี เป็นเงินจำนวน ๗๒๗,๒๐๐ บาท

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องจ่ายค่าขาดประโยชน์นำมาหาได้ระหว่างเจ็บป่วยเป็นเงินจำนวน ๑๒,๑๒๐ บาท และค่าชดเชยกรณีทุพพลภาพเป็นเงินจำนวน ๗๒๗,๒๐๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๗๓๙,๓๒๐ บาท ตามที่คณะกรรมการพิจารณาค่าเสียหายความรับผิดแห่งละเมิดมีมติให้ชดใช้ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ค่าเสียหายดังกล่าวจึงเหมาะสมและเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ชำระเงินจำนวนดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดีแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจเรียกร้องเอาค่าขาดรายได้จากการทำงานและค่าชดเชยความเจ็บปวดทุกข์ทรมานจากผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้อีก อีกทั้งค่าเสียหายตามที่ผู้ฟ้องคดีเรียกร้องเป็นจำนวนที่สูงเกินจริง ส่วนค่ารักษาพยาบาลต่อเนื่องหลังจากออกจากโรงพยาบาลและค่ากายภาพบำบัดฟื้นฟูตลอดจนค่าเดินทางเพื่อไปกายภาพบำบัดนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองขอปฏิเสธว่าผู้ฟ้องคดีคิดคำนวณขึ้นเองตามอำเภอใจ และเป็นจำนวนที่สูงกว่าความเป็นจริง ขอให้ยกฟ้องผู้ฟ้องคดีและพร้อมนี้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้ยื่นคำร้องขอให้ศาลสั่งจำหน่ายคดีลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ เนื่องจากเห็นว่าคดีนี้อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ศาลแพ่งจึงได้ส่งความเห็นเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล ลงวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ เพื่อให้ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาดำเนินการ ซึ่งศาลปกครองได้มีความเห็นเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ เห็นว่า คดีนี้อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งของศาลปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ศาลแพ่งจึงได้จำหน่ายคดีและโอนคดีมายังศาลปกครองกลางตามมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. ๒๕๔๒

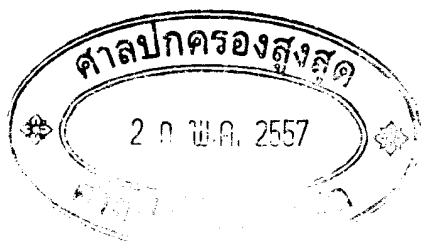
ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหน้าที่และความรับผิดชอบในการจัดให้มีและบำรุงรักษาทางบก ทางน้ำ และทางระบายน้ำ ไม่ทำการตรวจตราท่อเหล็กร้อยสายไฟฟ้าสำหรับโคมไฟส่องสว่างที่ติดอยู่กับราวสะพานข้ามคลองแสนแสบให้มีสภาพสมบูรณ์มั่นคงแข็งแรง โดยประมาทและปราศจากความระมัดระวัง จนเป็นเหตุให้ท่อเหล็กดังกล่าวหล่นลงมาจากสะพาน ถูกศีรษะของผู้ฟ้องคดีได้รับบาดเจ็บสาหัส ถึงกับกะโหลกศีรษะแตก ตกเลือดในสมองและมีเลือดคั่งในสมอง สมองซีก ต้องผ่าตัดสมองถึง ๒ ครั้ง ต้องใส่กะโหลกเทียม มีอาการข้างเคียง ทำให้ร่างกายช็อกขวาอ่อนแรง เดินไม่สะดวก มีปัญหาทางด้านความจำ พุดจาสื่อสารไม่เป็นปกติ

/และเป็น...

และเป็นโรคลมชักติดตัวไปตลอดชีวิตนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหาย สำหรับที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีอำนาจฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพราะ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีฐานะเป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่นจึงเป็นหน่วยงานของรัฐ ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นเจ้าพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง ไม่ได้ผูกพันกันในฐานะนายจ้างกับลูกจ้างทั่วไป หากแต่ผูกพันกันในฐานะหน่วยงานของรัฐ กับเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีฐานะเป็นนิติบุคคลและเป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่น ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีฐานะเป็นนิติบุคคล การกระทำใดๆ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องมีผู้แทนกระทำการแทน เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นผู้แทนและกระทำการแทน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นนิติบุคคล ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงต้องร่วมกันรับผิดชอบในฐาน ตัวการตัวแทน ส่วนข้อกล่าวอ้างของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองว่าการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี มิได้เกิดจากความประมาทเลินเล่อของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีสภาพเป็นเมืองขนาดใหญ่ มีสะพานต่างๆ รวมกันประมาณ ๘๘๗ สะพาน ซึ่งสะพาน แต่ละแห่งมีประชาชนจำนวนมากใช้สัญจรตลอดเวลา การที่จะให้สะพานทุกแห่งได้รับการดูแลบำรุงรักษาตลอดเวลา ย่อมเกินวิสัยของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองนั้น ไม่อาจรับฟังได้ แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะมีสภาพเป็นเมืองขนาดใหญ่ แต่ในแต่ละเขตพื้นที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีเจ้าหน้าที่คอยดูแล และสะพานดังกล่าวก็อยู่ในความดูแลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ การที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่าได้ทำการดูแลรักษาสะพานดังกล่าวเมื่อปลายเดือนธันวาคม ๒๕๔๖ นั้น เป็นการกล่าวอ้างลอยๆ ไม่มีพยานหลักฐานสนับสนุน และหากดูจากภาพถ่ายประกอบ คำคัดค้านคำให้การของผู้ฟ้องคดี จะเห็นว่าไม่น่าเป็นไปได้ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวอ้าง เพราะสภาพท่อร้อยสายไฟฟ้าสำหรับโคมไฟส่องสว่างดังกล่าวชำรุดมาก น่าจะขาด การดูแลรักษามาเป็นเวลานานนับปี

หลังจากเกิดเหตุดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณา ค่าเสียหายความรับผิดทางละเมิดเพื่อชดเชยค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีโดยได้พิจารณาตามที่ กำหนดไว้ในประกาศกระทรวงการคลัง ซึ่งคณะกรรมการดังกล่าวแยกพิจารณาค่าเสียหาย ออกเป็น ๒ ส่วน คือ ค่าเสียหายที่เกิดแก่ตัวผู้ฟ้องคดี ได้แก่ ค่ารักษาพยาบาลกับ ค่าขาดประโยชน์ทำมาหาได้ระหว่างเจ็บป่วย โดยกำหนดให้ชดเชยตามอัตราค่าจ้างที่ผู้ฟ้องคดี

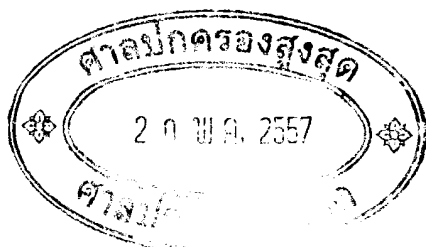

/ได้รับแต่ไม่เกิน...

ได้รับแต่ไม่เกินเดือนละ ๙,๐๐๐ บาท และไม่เกิน ๒ เดือน โดยได้คำนวณจากรายได้ของผู้ฟ้องคดีเพียงเดือนละ ๖,๐๖๐ บาท เป็นเงิน ๑๒,๑๒๐ บาท ซึ่งเป็นเงินจำนวนน้อยมาก และไม่ถูกต้องตามความเป็นจริง เพราะนอกจากเงินเดือนแล้ว ผู้ฟ้องคดียังได้รับเงินค่าบริการเฉลี่ยอีกเดือนละ ๙,๐๐๐ บาท รวมรายได้จริงในแต่ละเดือน ๑๕,๐๖๐ บาท ปรากฏตามเอกสารชี้แจงผลประโยชน์จากโรงแรมโพธิ์ชัยชั้นกรุงเทพมหานคร การชดใช้ให้เพียง ๒ เดือน นั้น ระยะเวลาดังกล่าว ผู้ฟ้องคดียังไม่หายจากอาการบาดเจ็บสาหัส ยังคงรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล แม้แต่ปัจจุบันยังต้องรักษาตัวต่อเนื่องโดยผู้ฟ้องคดีต้องเสียค่ารักษาพยาบาลเป็นเงิน ๓๐๓,๓๒๗ บาท และต้องเสียค่ารักษาพยาบาลต่อเนื่องภายหลังจากออกจากโรงพยาบาลอีกปีละ ๕๕,๐๐๐ บาท เป็นเวลา ๑๐ ปี เป็นเงิน ๕๕๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๘๕๓,๓๒๗ บาท แต่ผู้ฟ้องคดีขอเรียกร้องเพียง ๖๖๐,๑๖๗ บาท ส่วนค่าใช้จ่ายในการกายภาพบำบัดฟื้นฟูและค่าเดินทางไปกายภาพบำบัดปีละ ๒๕,๐๐๐ บาท เป็นเวลา ๑๐ ปี เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท เป็นค่าเสียหายจากค่าใช้จ่ายจริงในระยะเวลา ๑๐ ปี ซึ่งไม่แน่ว่าผู้ฟ้องคดีจะหายเป็นปกติ สำหรับกรณีค่าเสียหายที่จะเกิดขึ้นในอนาคตนั้น คณะกรรมการพิจารณาค่าเสียหายความรับผิดชอบละเมิดมีมติให้ชดเชยกรณีทุพพลภาพให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามอัตราค่าจ้างเดือนละ ๖,๐๖๐ บาท เป็นเวลา ๑๐ ปี เป็นเงิน ๗๒๗,๒๐๐ บาท ซึ่งเป็นเงินจำนวนน้อยกว่าความเป็นจริงคือ จะต้องคำนวณจากเงินเดือนที่ผู้ฟ้องคดีได้รับจริงเดือนละ ๑๕,๐๖๐ บาท คิดเป็นเงิน ๑,๘๐๗,๒๐๐ บาท และหากผู้ฟ้องคดีไม่ประสบอุบัติเหตุ จะสามารถทำงานได้ถึงอายุ ๖๐ ปี อัตราเงินเดือนย่อมมากขึ้นตามอายุงาน ซึ่งสามารถคิดเป็นเงินจำนวน ๑๓,๒๐๕,๑๐๕ บาท ส่วนค่าเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีต้องได้รับความเจ็บปวด ต้องทนทุกข์ทรมาน สุขภาพเสื่อมโทรมและขาดโอกาสในการเลี้ยงดูบุตรอายุ ๘ เดือน อันเกิดจากภรรยาที่ไม่ได้จดทะเบียนสมรสนั้น ผู้ฟ้องคดีขอเรียกร้องเพียง ๑๐ ปี เป็นเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท ทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้ชดใช้ค่าเสียหายบางส่วนเป็นเงิน ๗๓๙,๓๒๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดีแล้ว

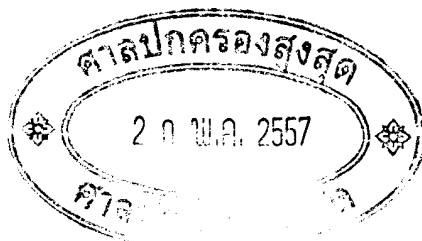
ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่ประสงค์จะทำคำให้การเพิ่มเติมและขอยืนยันตามคำให้การฉบับลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วคดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติเป็นผลให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายอันเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีหรือไม่ หากเป็นการกระทำละเมิด

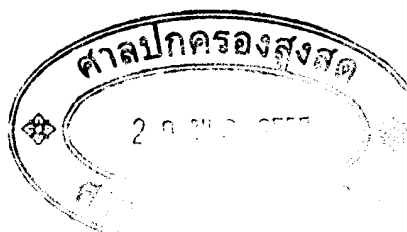
/ต่อผู้ฟ้องคดี...

ต่อผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนความเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีเพียงใด เห็นว่า กรณีมีปัญหาต้องพิจารณาในเบื้องต้นว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจะเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติอันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เมื่อพิจารณาบทบัญญัติมาตรา ๘๙ วรรคหนึ่ง (๖) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ ซึ่งกำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจหน้าที่จัดให้มีและบำรุงรักษาทางบก ทางน้ำ และทางระบายน้ำ อันเป็นกิจการทางปกครองหรือบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชน อำนาจและหน้าที่ดังกล่าวย่อมหมายความว่ารวมถึงการดูแลและทำนุบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพที่สามารถใช้การได้โดยไม่ก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของประชาชนอยู่เสมอด้วย เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จัดให้มีสะพานข้ามคลองและอุปกรณ์ต่างๆ รวมทั้งท่อเหล็กร้อยสายไฟฟ้าสำหรับโคมไฟส่องสว่างซึ่งติดตั้งอยู่กับราวสะพาน ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงมีหน้าที่ต้องดูแลและบำรุงรักษาท่อเหล็กร้อยสายไฟฟ้างดงกล่าวให้ใช้การได้และมีสภาพสมบูรณ์มั่นคงแข็งแรงไม่ก่อให้เกิดอันตรายแก่ประชาชนผู้สัญจรไปมา และเมื่อพิจารณาสภาพของท่อเหล็กร้อยสายไฟฟ้างดงกล่าวตามภาพถ่ายประกอบคำคัดค้านคำให้การของผู้ฟ้องคดีซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมิได้โต้แย้งคัดค้านแต่อย่างใดแล้ว เห็นว่า ท่อเหล็กร้อยสายไฟฟ้าอยู่ในสภาพเก่า เป็นสนิม อีกทั้ง ยึดติดกับตัวสะพานโดยมิได้มีลักษณะยึดติดกับตัวสะพานอย่างมั่นคงแข็งแรงแต่อย่างใด การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีสภาพเป็นเมืองขนาดใหญ่ มีสะพานข้ามคลองรวมทั้งสะพานที่เกิดเหตุรวมทั้งหมด ๘๘๗ สะพาน และยังมีสะพานข้ามทางแยกและสะพานลอยอีกเป็นจำนวนมาก ซึ่งสะพานแต่ละแห่งมีประชาชนใช้สอยจำนวนมาก แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะมีหน้าที่ดูแลและบำรุงรักษาสะพานตลอดจนอุปกรณ์ต่างๆ รวมทั้งท่อเหล็กร้อยสายไฟฟ้าสำหรับโคมไฟส่องสว่างซึ่งติดตั้งอยู่กับสะพานด้วยก็ตาม แต่โดยวิสัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่มีสภาพเป็นเมืองขนาดใหญ่ มีสะพานเป็นจำนวนมาก และในพฤติการณ์ที่สะพานดงกล่าวแต่ละแห่งมีประชาชนใช้สอยเป็นจำนวนมากตลอดเวลา ดังนั้น การที่จะให้สะพานแต่ละแห่งต่างได้รับการดูแลและบำรุงรักษาตลอดเวลาทุกๆ วัน จึงย่อมเกินวิสัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่จะทำให้ได้ คงทำได้แต่เพียงดูแลและบำรุงรักษาไล่เรียงหมุนเวียนกันไปแต่ละสะพานจะได้รับการดูแลและบำรุงรักษาโดยเฉลี่ยทุกๆ ๓ เดือน ต่อครั้งเท่านั้น

/เมื่อเจ้าหน้าที่...

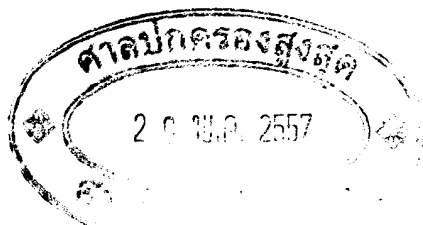
เมื่อเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ทำการดูแลและบำรุงรักษาสะพานที่เกิดเหตุตลอดจน ท่อร้อยสายไฟฟ้าสำหรับโคมไฟส่องสว่างซึ่งติดตั้งอยู่ที่ราวสะพานดังกล่าวจนอยู่ในสภาพ ที่สมบูรณ์มั่นคงแข็งแรง โดยทำการดูแลและบำรุงรักษาครั้งสุดท้ายเมื่อปลายเดือน ธันวาคม ๒๕๔๖ ก่อนเกิดเหตุเพียง ๒ เดือนเศษ กรณีจึงถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ใช้ ความระมัดระวังดูแลและบำรุงรักษาสะพานที่เกิดเหตุรวมถึงท่อเหล็กร้อยสายไฟฟ้า สำหรับโคมไฟส่องสว่างตามวิสัยและพฤติการณ์แล้ว นั้น เห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง ทราบดีอยู่แล้วว่า สถานภาพของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่ ในการจัดทำบริการสาธารณะเพื่อดูแลพื้นที่เมืองหลวงของประเทศซึ่งเป็นมหานคร ขนาดใหญ่ มีสะพานและอุปกรณ์ต่างๆ อยู่เป็นจำนวนมาก ส่งผลให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีข้อจำกัดในการดูแลและบำรุงรักษาสะพานและอุปกรณ์ดังกล่าว ดังนั้น การบำรุงรักษา สะพานและอุปกรณ์ต่างๆ รวมทั้งท่อเหล็กร้อยสายไฟฟ้าสำหรับโคมไฟส่องสว่างในแต่ละครั้ง ย่อมต้องกระทำให้มีสภาพสมบูรณ์ มั่นคง แข็งแรง มากที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอ้างว่าได้ทำการบำรุงรักษาสะพานที่เกิดเหตุและท่อเหล็ก ร้อยสายไฟฟ้างดังกล่าว ครึ่งล่าสุดก่อนเกิดเหตุประมาณ ๒ เดือนเศษ แต่มิได้แสดง พยานหลักฐานใดๆ สนับสนุน และเมื่อพิจารณาสภาพท่อเหล็กร้อยสายไฟฟ้าสำหรับ โคมไฟส่องสว่างดังกล่าวจากภาพถ่ายที่ปรากฏในสำนวนคดีแล้ว ท่อเหล็กร้อยสายไฟฟ้า สำหรับโคมไฟส่องสว่างดังกล่าวมีลักษณะอยู่ในสภาพที่ขาดการดูแลและบำรุงรักษา มานานจนมีสภาพไม่สมบูรณ์ ไม่มั่นคงแข็งแรงเพียงพอ ข้อกล่าวอ้างของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง จึงไม่อาจรับฟังเพื่อปฏิเสธความรับผิดชอบได้ ประกอบกับข้อเท็จจริงแห่งคดีก็ไม่ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์หรือการกระทำที่มีส่วนก่อให้เกิดอุบัติเหตุอันเป็นมูลเหตุในการ ฟ้องคดีนี้ขึ้น กรณีจึงถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจะเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ตามมาตรา ๘๙ วรรคหนึ่ง (๖) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ท่อเหล็กร้อยสายไฟฟ้าสำหรับโคมไฟส่องสว่างดังกล่าว หลุดออกจากที่ยึดติดกับราวสะพานขณะที่เรือโดยสารที่ผู้ฟ้องคดีโดยสารแล่นผ่านใต้สะพาน ทำให้ท่อเหล็กหล่นถูกศีรษะของผู้ฟ้องคดีจนได้รับบาดเจ็บสาหัส ต้องเข้ารับการผ่าตัดสมอง และรักษาตัวในโรงพยาบาล ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ร่างกายของผู้ฟ้องคดี จึงเป็น การกระทำละเมิดอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ

/กรณีมีปัญหา...

กรณีมีปัญหาที่จะต้องพิจารณาต่อไปคือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนความเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีเพื่อการกระทำละเมิดเพียงใด เห็นว่า เมื่อพิจารณาบทบัญญัติตามมาตรา ๔๓๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์แล้ว เห็นว่า ศาลจะต้องพิจารณากำหนดให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริงและเป็นธรรมแก่คู่กรณีทั้งสองฝ่าย โดยพิจารณาตามควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิดเพื่อเยียวยาผู้เสียหายให้กลับคืนสู่สถานะเดิม กรณีละเมิดของผู้ฟ้องคดีเป็นการทำให้เสียหายแก่ร่างกาย ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้เสียหายชอบที่จะได้รับชดเชยค่าใช้จ่ายอันตนต้องเสียไปและค่าเสียหายเพื่อการที่เสียความสามารถประกอบการทำงานสิ้นเชิงหรือแต่บางส่วน ทั้งในเวลาปัจจุบันนั้น และในเวลาอนาคตด้วย ตามมาตรา ๔๔๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ดังนั้น ค่าสินไหมทดแทนในกรณีนี้ คือ ค่ารักษาพยาบาลอันผู้ฟ้องคดีต้องเสียไป เพื่อรักษาเยียวยาร่างกาย ที่ได้รับความกระทบกระเทือนจากอุบัติเหตุให้พ้นจากสภาวะวิกฤติที่อาจทำให้เสียชีวิต ค่าขาดรายได้ระหว่างเจ็บป่วยและค่าเสียหายเพื่อชดเชยการที่เสียความสามารถประกอบการทำงานแต่บางส่วนหรือทั้งหมด คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ปลัดกรุงเทพมหานครได้แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาค่าเสียหายความรับผิดทางละเมิดกรณีท่อร้อยสายไฟฟ้าข้ามคลองแสนแสบหล่นถูกบุคคลภายนอก ซึ่งได้พิจารณาค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีแยกออกเป็น ๒ ส่วน คือ (๑) ค่าเสียหายที่เกิดแก่ตัวผู้ฟ้องคดี ได้แก่ ค่ารักษาพยาบาล และค่าขาดประโยชน์ทำมาหาได้ระหว่างเจ็บป่วย และ (๒) ค่าเสียหายที่คาดหมายว่าจะเกิดขึ้นในอนาคตอันได้แก่ ค่าชดเชยกรณีทุพพลภาพ ซึ่งอาจแยกพิจารณาได้ ดังนี้

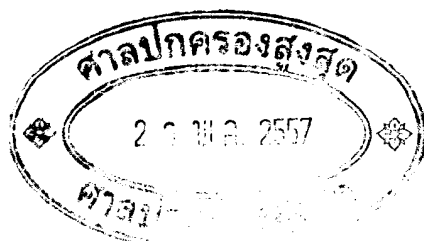
กรณีค่าขาดประโยชน์ทำมาหาได้ระหว่างเจ็บป่วย นั้น ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองโดยคณะกรรมการพิจารณาค่าเสียหายความรับผิดทางละเมิดกรณีท่อร้อยสายไฟฟ้าข้ามคลองแสนแสบหล่นถูกบุคคลภายนอก ได้นำประกาศกระทรวงการคลัง ซึ่งกำหนดหลักเกณฑ์ไว้ว่าผู้เสียหายที่มีรายได้ประจำ หากว่าในระหว่างเจ็บป่วย ไม่สามารถไปทำงานได้และไม่ได้รับค่าจ้างหรือค่าตอบแทนจากนายจ้าง ให้ชดเชยความเสียหายโดยจ่ายให้ตามอัตราค่าจ้างหรือค่าตอบแทนที่ผู้นั้นได้รับแต่ไม่เกินเดือนละ ๙,๐๐๐ บาท และไม่เกิน ๒ เดือน ต่อผู้เสียหายหนึ่งราย โดยคณะกรรมการดังกล่าวกำหนดว่าผู้ฟ้องคดีมีรายได้ประจำ โดยได้รับค่าจ้างเดือนละ ๖,๐๖๐ บาท (เป็นค่าจ้างที่ผู้ฟ้องคดีได้รับจริงภายหลังจากที่โรงแรมหักค่าใช้จ่ายแล้ว) จึงมีมติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดเชยเงินค่าขาดประโยชน์ทำมาหาได้ระหว่างเจ็บป่วยให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๑๒,๑๒๐ บาท เห็นว่า หลักเกณฑ์

/ของกระทรวง...

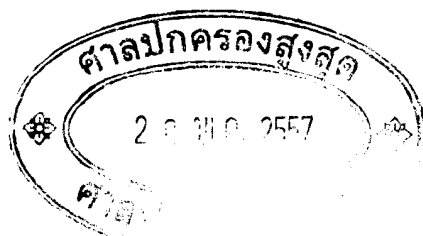
ของกระทรวงการคลังดังกล่าว แม้จะเป็นหลักเกณฑ์ของทางราชการ แต่ยังไม่เหมาะสม เป็นธรรมกับผู้ฟ้องคดีผู้ถูกทำละเมิดตามนัยของมาตรา ๔๓๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เนื่องจากการพิจารณากำหนดค่าขาดประโยชน์นำมาหาได้ระหว่างเจ็บป่วยให้แก่บุคคลผู้ถูกทำละเมิด ต้องพิจารณาจากระยะเวลาที่เจ็บป่วยและไม่สามารถประกอบกิจการงานได้จริง อันทำให้ต้องขาดรายได้อันพึงมีพึงได้ตามปกติไป อย่างไรก็ตาม ระยะเวลาดังกล่าว ต้องพอสมควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่านับแต่วันทำละเมิดในกรณีนี้ คือ วันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๔๗ ผู้ฟ้องคดีต้องพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลตำรวจ และโรงพยาบาลนวมินทร์ และเข้ารับการรักษาครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ ๑ ถึงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ และได้ไปพบแพทย์ตามกำหนดนัดอยู่เสมอ ซึ่งจากใบรับรองแพทย์โรงพยาบาลนวมินทร์ ลงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๔๘ ได้ให้ความเห็นว่าผู้ฟ้องคดีจะต้องมีอาการของโรคลมชัก ติดตัวไปตลอดชีวิต อันเป็นเหตุให้ไม่สามารถประกอบกิจการงานได้ดังเช่นบุคคลปกติ จึงถือได้ว่าระยะเวลาที่ผู้ฟ้องคดีเจ็บป่วยและไม่สามารถประกอบกิจการงานได้จริง คือ ตั้งแต่วันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๔๘ รวมระยะเวลาประมาณ ๑๑ เดือน กรณีมีปัญหาที่ต้องพิจารณาต่อไปว่า ก่อนถูกกระทำละเมิด ผู้ฟ้องคดีมีรายได้เดือนละเท่าใด เมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงตามสำเนาหลักฐานการจ่ายเงินเดือนให้แก่ผู้ฟ้องคดีของโรงแรมโฟร์ชีซันส์ กรุงเทพฯ ประจำเดือนธันวาคม ๒๕๔๖ ถึงเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ และจากคำชี้แจงของผู้อำนวยการส่วนทรัพยากรบุคคล โรงแรมโฟร์ชีซันส์ กรุงเทพฯ ระบุว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานชั่วคราวของโรงแรม มีอัตราเงินเดือน เดือนละ ๖,๕๐๐ บาท เนื่องจากขณะเกิดเหตุอยู่ในช่วงทดลองงาน ๔ เดือน ยังไม่ได้รับการบรรจุเป็นพนักงานของโรงแรม จึงยังไม่ได้รับเงินค่าบริการ (ค่าเชอร์วิสชาร์จ) ดังนั้น ข้อเท็จจริงย่อมรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีมีรายได้ขณะถูกกระทำละเมิดเดือนละ ๖,๕๐๐ บาท เมื่อนำคำตอบแทนการทำงานของผู้ฟ้องคดีเดือนละ ๖,๕๐๐ บาท คูณด้วยระยะเวลาเจ็บป่วยทำงานไม่ได้ก่อนที่แพทย์วินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีทุพพลภาพถาวร เป็นระยะเวลาประมาณ ๑๑ เดือน ผู้ฟ้องคดีชอบที่จะได้รับชดเชยค่าขาดประโยชน์นำมาหาได้ระหว่างเจ็บป่วยเป็นเงิน ๗๑,๕๐๐ บาท เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระค่าเสียหายส่วนนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีแล้วจำนวน ๑๒,๑๒๐ บาทแล้ว ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องจ่ายค่าเสียหายในส่วนนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีเพิ่มอีกจำนวน ๕๙,๓๘๐ บาท

กรณีคำรักษาพยาบาลของผู้ฟ้องคดีที่เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลตำรวจ และโรงพยาบาลนวมินทร์อันเนื่องมาจากประสพอุบัติเหตุตามกรณีพิพาท นั้น แม้ผู้ฟ้องคดี

/ไม่ต้องชำระเงิน...

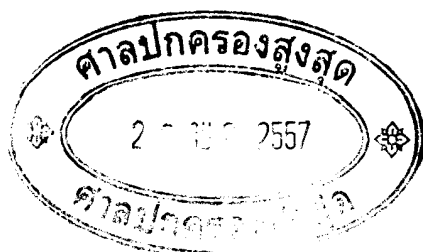
ไม่ต้องชำระเงินค่ารักษาพยาบาลจำนวนดังกล่าวเองทั้งหมด เนื่องจากผู้ฟ้องคดีสามารถใช้สิทธิรักษาพยาบาลของสำนักงานประกันสังคมได้ แต่ก็เป็นสิทธิที่ผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้ประกันตนตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ จะพึงได้รับ ไม่เป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ต้องชดเชยค่ารักษาพยาบาลของผู้ฟ้องคดีอันเป็นผลจากการกระทำละเมิด เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานว่า ผู้ฟ้องคดีต้องเสียค่ารักษาพยาบาลให้แก่โรงพยาบาลตำรวจเป็นเงินค่ารักษาพยาบาลระหว่างวันที่ ๒ ถึงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๔๗ รวม ๒๔๗,๘๓๐ บาท และค่าใช้จ่ายในการผ่าตัดช่วยชีวิตระหว่างวันที่ ๒ ถึงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๔๗ เป็นเงิน ๘๐,๘๕๙ บาท รวมเป็นเงิน ๓๒๘,๖๘๙ บาท และโรงพยาบาลนวมินทร์ จำนวน ๒ ครั้ง ครั้งที่ ๑ ระหว่างวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๔๗ เป็นเงิน ๕๔,๖๕๐ บาท ครั้งที่ ๒ ระหว่างวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ เป็นเงิน ๑๓๐,๕๐๗ บาท ค่ารักษาพยาบาลต่อเนื่องในวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๔๘ เป็นเงิน ๒,๙๐๕ บาท และระหว่างวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ รวม ๓๕ ครั้ง คิดเป็นเงิน ๓๙,๑๔๙ บาท รวมเป็นเงินค่ารักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลตำรวจและโรงพยาบาลนวมินทร์ ๕๕๕,๙๐๐ บาท ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยคณะกรรมการพิจารณาค่าเสียหายความรับผิดชอบทางละเมิดฯ มิได้พิจารณากำหนดค่าเสียหายในส่วนนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดี นั้น เห็นว่า เงินค่ารักษาพยาบาลจำนวนดังกล่าวเป็นค่าใช้จ่ายที่ผู้ฟ้องคดีต้องจ่ายให้แก่โรงพยาบาลที่ทำการรักษาเพื่อเป็นค่าตอบแทนแพทย์ พยาบาลผู้ทำการรักษาและค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยา อุปกรณ์หรือค่าบริการทางการแพทย์ที่ใช้ในการรักษาเยียวยาผู้ฟ้องคดีให้พ้นจากภาวะวิกฤติที่มีต่อชีวิตและร่างกายอันมีสาเหตุเนื่องมาจากการกระทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีดังได้กล่าวมาแล้ว ซึ่งตามมาตรา ๔๔๔ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์บัญญัติว่า ในกรณีทำให้เสียหายแก่ร่างกายหรืออนามัยนั้น ผู้ต้องเสียหายชอบที่จะได้ชดเชยค่าใช้จ่ายอันตนต้องเสียไป และค่าเสียหายเพื่อการที่เสียความสามารถประกอบการทำงานสิ้นเชิงหรือแต่บางส่วน ทั้งในเวลาปัจจุบันนั้นและในเวลาอนาคตด้วย เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า นับแต่ผู้ฟ้องคดีประสบอุบัติเหตุอันเนื่องมาจากการกระทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๔๗ ต้องเข้ารับการรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาลตำรวจและโรงพยาบาลนวมินทร์จนถึงเมื่อมีอาการในระดับพ้นขีดที่เป็นอันตรายต่อชีวิต สามารถออกจากโรงพยาบาลและมาทำการรักษาตัวต่อบ้านเมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ และจากการที่ต้องตกเป็นผู้ทุพพลภาพ ทำให้ต้องรักษาพยาบาลอย่างต่อเนื่องในช่วงระหว่าง

/เดือนมีนาคม ๒๕๔๗...

เดือนมีนาคม ๒๕๔๗ ถึงเดือนตุลาคม ๒๕๕๑ ถือได้ว่าเงินจำนวนนี้เป็นค่าใช้จ่ายที่ผู้ฟ้องคดีต้องเสียไปเพื่อรักษาร่างกายและสุขภาพอนามัยของตนจากการกระทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงชอบที่จะได้รับการชดเชยค่ารักษาพยาบาลจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพิ่มขึ้นเต็มจำนวน ๕๕๕,๙๐๐ บาท

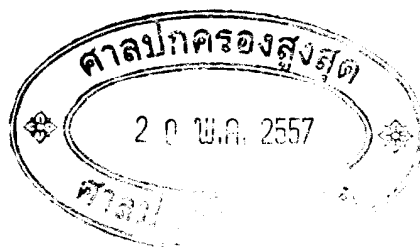
สำหรับค่ารักษาพยาบาลต่อเนื่องหลังจากออกจากโรงพยาบาลปีละ ๕๕,๐๐๐ บาท เป็นเวลา ๑๐ ปี เป็นเงิน ๕๕๐,๐๐๐ บาท และค่ากายภาพบำบัดฟื้นฟู และค่าเดินทางเพื่อไปทำกายภาพบำบัดปีละ ๒๕,๐๐๐ บาท เป็นเวลา ๑๐ ปี เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท นั้น จากคำชี้แจงและส่งเอกสารเพิ่มเติมตามคำสั่งศาลลงวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๕๒ ระบุว่าหลังจากออกจากโรงพยาบาลเมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ผู้ฟ้องคดีต้องไปพบแพทย์ตามนัดอย่างต่อเนื่องรวมประมาณ ๓๐ ครั้ง มีค่าใช้จ่ายเป็นค่ารถแท็กซี่ประมาณครั้งละ ๓๕๐ บาท รวมเป็นเงิน ๑๐,๕๐๐ บาท ส่วนการรักษาทางกายภาพไม่มีใบเสร็จ เนื่องจากเป็นการรักษาแบบพื้นบ้านโดยให้แพทย์แผนโบราณมาวัดและใช้ลูกประคบ เป็นเวลา ๒ เดือน รวมค่าใช้จ่ายเป็นเงิน ๔๒,๐๐๐ บาท ค่าใช้จ่ายในการรักษาทางจิตใจ โดยการพาไปไหว้พระปฏิบัติธรรมและทำพิธีบายศรีสู่ขวัญ รวม ๓ ครั้ง เป็นเงิน ๑๓๐,๐๐๐ บาท และค่าใช้จ่ายในการส่งเงินสมทบกับสำนักงานประกันสังคม เดือนละ ๔๓๒ บาท และสำเนารายงานสรุปค่าใช้จ่ายของผู้ฟ้องคดีที่เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลนวมินทร์ ตั้งแต่วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ (โดยเริ่มนำมาพิจารณาตั้งแต่วันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๔๗ ซึ่งเป็นเวลาภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีประสบอุบัติเหตุ) ถึงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ในระยะเริ่มต้น ผู้ฟ้องคดีต้องไปเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลนวมินทร์ประมาณเดือนละครั้งที่คลินิกเฉพาะทางโรคระบบประสาท จนถึงเดือนมีนาคม ๒๕๔๘ การเข้ารับการรักษาพยาบาลจะเว้นระยะห่างเป็นประมาณ ๒ เดือน ถึง ๓ เดือนต่อครั้ง ที่แผนกต่างๆ ของโรงพยาบาลนวมินทร์ เมื่อพิจารณาประกอบกับค่าใช้จ่ายตามคำชี้แจงของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว เห็นได้ว่านอกเหนือจากค่ารักษาพยาบาลตามแพทย์นัดซึ่งศาลได้กำหนดให้ในส่วนของค่ารักษาพยาบาลดังกล่าวแล้ว ยังมีค่ารถแท็กซี่ที่ผู้ฟ้องคดีซึ่งอยู่ในสภาพที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ จำเป็นต้องใช้เป็นพาหนะเดินทางไป - กลับในการไปพบแพทย์แต่ละครั้ง กรณีจึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดียังคงมีค่าใช้จ่ายเป็นค่าพาหนะในการเดินทางไปรักษาพยาบาลต่อเนื่องหลังจากออกจากโรงพยาบาล และถือได้ว่าค่ารถแท็กซี่เป็นค่าใช้จ่ายอันจำเป็นที่ต้องใช้ในระหว่างการ

/รักษาพยาบาล...

รักษาพยาบาล ซึ่งจำนวนเงินตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างถือว่ามีเหตุผลรับฟังได้ จึงให้กำหนดค่ารถแท็กซี่แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๑๐,๕๐๐ บาท ส่วนการรักษาทางกายภาพ ที่ผู้ฟ้องคดีชี้แจงว่าเป็นการรักษาแบบพื้นบ้านโดยระบุเพียงวิธีการในการรักษาและไม่มีใบเสร็จหรือหลักฐานประกอบ นั้น กรณียังไม่อาจรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีเข้ารับการรักษา แบบพื้นบ้านดังกล่าวจริงตามข้อกล่าวอ้างหรือไม่ เมื่อใด ประการใด ตลอดจนการที่ไม่มีหลักฐานจ่ายเงินหรือแสดงให้เห็นชัดเจนว่าได้มีการจ่ายเงินเพื่อการนั้นเพียงใด ก็ย่อมไม่มีหลักฐานที่จะเป็นข้อเท็จจริงเพื่อนำมาพิจารณากำหนดค่าเสียหายในส่วนนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้ จึงเป็นการกล่าวอ้างลอยๆ ไม่อาจรับฟังได้ และกรณีค่าใช้จ่ายในการรักษาทางจิตใจ โดยการเดินทางไปไหว้พระ ปฏิบัติธรรมและทำพิธีบายศรีสู่ขวัญ เป็นการใช้หลักทางศาสนา และความเชื่อทางจิตใจเพื่อให้ผู้ป่วย (ผู้ฟ้องคดี) คลายความเครียดและวิตกกังวล อันเนื่องมาจากความเจ็บป่วยจากอุบัติเหตุ มิได้มีผลเป็นการรักษา จึงมีอาจนำมาอ้าง เพื่อให้กำหนดค่าสินไหมทดแทนได้

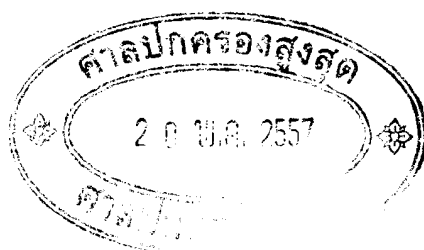
กรณีค่าเสียหายเพื่อการที่เสียความสามารถประกอบการทำงานสิ้นเชิงหรือ แต่บางส่วน ทั้งในเวลาปัจจุบันและในเวลาอนาคต นั้น เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังเป็นที่ยุติแล้วว่า ก่อนเกิดเหตุละเมิด ผู้ฟ้องคดีมีรายได้เดือนละ ๖,๕๐๐ บาท และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยคณะกรรมการพิจารณาค่าเสียหายความรับผิดชอบทางละเมิดฯ กำหนดค่าเสียหาย ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคตให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเงิน ๗๒๗,๒๐๐ บาท กรณีทพพลภาพ พิจารณาจากหลักเกณฑ์การจ่ายค่าชดเชยการทพพลภาพตลอดชีวิตของบริษัท อเมริกัน อินเตอร์เนชั่นแนล แอสซัวร์รันส์ จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทผู้รับประกันภัย โดยกำหนดให้จ่าย ค่าชดเชยเป็นเวลาไม่เกิน ๑๐ ปี และปรับอัตราค่าชดเชยจากอัตราร้อยละ ๕๐ ของค่าจ้าง เป็นจ่ายตามอัตราค่าจ้างที่ผู้ฟ้องคดีได้รับ เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับค่าจ้างเดือนละ ๖,๐๖๐ บาท จึงคิดเป็นเงินค่าชดเชยกรณีทพพลภาพจำนวนดังกล่าว นั้น เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีค่าตอบแทน จากการทำงานเดือนละ ๖,๕๐๐ บาท ดังที่ได้วินิจฉัยไว้แล้ว และจากความเห็นของ นายแพทย์วิน เออแสงดีกุล ตามใบรับรองแพทย์ลงวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๙ ว่า ผู้ฟ้องคดี ยังเดินไม่สะดวก สติไม่สมประกอบ ทำงานไม่ได้ ช่วยเหลือตัวเองได้ไม่ดี ทพพลภาพถาวร ประกอบกับขณะเกิดเหตุละเมิด ผู้ฟ้องคดีมีอายุ ๒๒ ปี เมื่อผู้ฟ้องคดีต้องทพพลภาพถาวร และเสียความสามารถประกอบการทำงานและการดำรงชีวิตเยี่ยงคนปกติอย่างสิ้นเชิง ผู้ฟ้องคดีชอบที่จะได้รับชดเชยค่าเสียหายเพื่อการที่เสียความสามารถประกอบการทำงานสิ้นเชิง

/ทั้งในเวลา...

ทั้งในเวลาปัจจุบันและในเวลาอนาคต มีปัญหาที่ต้องพิจารณาต่อไปว่า ควรกำหนดค่าเสียหายดังกล่าวให้เป็นเวลานานเท่าใด จึงจะเหมาะสมเป็นธรรมแก่คู่กรณีทั้งสองฝ่ายและใกล้เคียงกับความเป็นจริง เมื่อพิจารณามาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ ได้กำหนดให้ลูกจ้างที่ได้รับบาดเจ็บจนทุพพลภาพจากการทำงาน มีสิทธิได้รับค่าทดแทนรายเดือนเป็นเวลาไม่เกิน ๑๕ ปี จึงเห็นควรกำหนดค่าเสียหายในส่วนนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นระยะเวลา ๑๕ ปี ในอัตราเดือนละ ๖,๕๐๐ บาท คิดเป็นเงินจำนวน ๑,๑๗๐,๐๐๐ บาท (๖,๕๐๐ บาท คูณ ๑๒ เดือน คูณ ๑๕ ปี) เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระค่าเสียหายกรณีทุพพลภาพให้แก่ผู้ฟ้องคดีแล้วเป็นเงิน ๗๒๗,๒๐๐ บาท ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายกรณีทุพพลภาพให้แก่ผู้ฟ้องคดีเพิ่มอีก ๔๔๒,๘๐๐ บาท

สำหรับค่าขาดโอกาสในการเลี้ยงดูบุตรหญิงอายุ ๘ เดือน ซึ่งเกิดจากภรรยาที่ไม่ได้จดทะเบียนสมรสและผู้ฟ้องคดีต้องได้รับความเจ็บปวดทรมานทุกข์ทรมานสุขภาพอนามัยเสื่อมโทรม เป็นเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท นั้น ค่าเสียหายจากการขาดโอกาสในการเลี้ยงดูบุตรดังกล่าว ย่อมหมายถึง ค่าขาดไร้อุปการะตามกฎหมาย ตามมาตรา ๔๔๓ วรรคสาม แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งกำหนดว่า กรณีทำให้ผู้ถูกทำละเมิดถึงตาย ถ้าว่าเหตุที่ตายนั้นทำให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดต้องขาดไร้อุปการะตามกฎหมายไปด้วย บุคคลซึ่งต้องขาดไร้อุปการะนั้นชอบที่จะได้รับค่าสินไหมทดแทน แต่ข้อเท็จจริงในคดีผู้ฟ้องคดีเพียงแต่ได้รับอันตรายสาหัส จึงไม่มีกรณีทำให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดต้องขาดไร้อุปการะตามกฎหมาย ดังนั้น ค่าสินไหมทดแทนในกรณีนี้ย่อมไม่สามารถกำหนดให้ได้ ส่วนค่าเสียหายจากความเจ็บปวดทุกข์ทรมาน สุขภาพเสื่อมโทรมนั้น เป็นค่าเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงิน ตามมาตรา ๔๔๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กำหนดว่า เมื่อผลแห่งการกระทำละเมิดทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องกลายเป็นผู้ที่มีโรคลมชักติดตัวตลอดชีวิต ทุพพลภาพถาวร สติไม่สมประกอบ ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ย่อมถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้รับความทุกข์ทรมานจากผลแห่งการกระทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ การที่ผู้ฟ้องคดีประสบอุบัติเหตุขณะมีอายุเพียง ๒๒ ปี ย่อมอาจอนุมานได้ว่าผู้ฟ้องคดีต้องทนทุกข์ทรมานจากผลแห่งการกระทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งไม่อาจแก้ไขให้กลับเป็นปกติดังเดิมได้ เป็นเวลาอีกนานหลายปี อย่างไรก็ตาม การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดเชยค่าชดเชยส่วนนี้เพิ่มให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๗๒๗,๒๐๐ บาท และศาลกำหนดค่าชดเชยส่วนนี้เพิ่มให้แก่ผู้ฟ้องคดีเพิ่มอีก ๔๔๒,๘๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๑,๑๗๐,๐๐๐ บาท ซึ่งถือว่าชดเชยความเสียหาย

ในลักษณะที่...

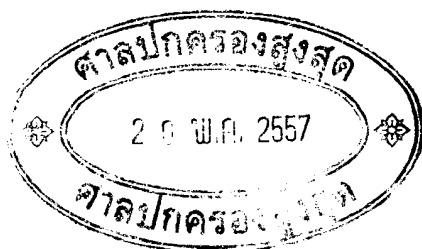
ในลักษณะที่ใกล้เคียงกันให้บางส่วนแล้ว แต่ก็ยังไม่เพียงพอกับความทุกข์ทรมานที่ผู้ฟ้องคดีได้รับจากการประสบอุบัติเหตุและที่จะได้รับในอนาคตไปจนตลอดชีวิต จึงเห็นควรกำหนดค่าเสียหายในส่วนนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท

เมื่อผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อละเมิดจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพิ่มขึ้นอีกจำนวน ๑,๓๖๘,๕๘๐ บาท (ค่าขาดประโยชน์นำมาหาได้ระหว่างเจ็บป่วยเพิ่มขึ้นเป็นเงิน ๕๙,๓๘๐ บาท ค่ารักษาพยาบาลเป็นเงิน ๕๕๕,๘๐๐ บาท ค่ารถแท็กซี่เป็นเงิน ๑๐,๕๐๐ บาท ค่าเสียหายกรณีทุพพลภาพเพิ่มขึ้นเป็นเงิน ๔๔๒,๕๐๐ บาท และค่าเสียหายจากความเจ็บปวดทุกข์ทรมานเป็นเงิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมตกเป็นผู้ผิดนัดมาแต่เวลาที่ทำละเมิด (๒ มีนาคม ๒๕๔๗) ตามมาตรา ๒๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และนี่ดังกล่าวเป็นหนี้เงิน จึงต้องเสียดอกเบี้ยในระหว่างเวลาผิดนัดร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ตามมาตรา ๒๒๔ แห่งประมวลกฎหมายดังกล่าว อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชดใช้ดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระให้แก่ผู้ฟ้องคดีเสร็จสิ้น จึงให้ผู้ฟ้องคดีได้รับดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ อันเป็นวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะชำระเงินดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดีเสร็จสิ้น

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระเงินจำนวน ๑,๓๖๘,๕๘๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดีพร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ เป็นต้นไปจนกว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะชำระเงินให้แก่ผู้ฟ้องคดีเสร็จสิ้น ทั้งนี้ ให้ชำระเงินและดอกเบี้ยดังกล่าวภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด คำขออื่นนอกจากนี้ ให้ยก

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นในประเด็นต่างๆ ดังนี้

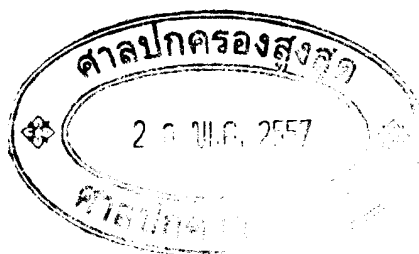
ประเด็นที่หนึ่ง ผู้ฟ้องคดีเห็นพ้องด้วยกับคำวินิจฉัยของศาลปกครองในส่วนที่วินิจฉัยว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจหน้าที่จัดให้มีและบำรุงรักษาทางบก ทางน้ำ และทางระบายน้ำ อันเป็นกิจการทางปกครองหรือการบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชน อำนาจและหน้าที่ดังกล่าวย่อมหมายความว่ารวมถึงการดูแลและทำนุบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพที่สามารถใช้ได้โดยไม่ก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของประชาชนอยู่เสมอด้วย เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จัดให้มีสะพานข้ามคลองและอุปกรณ์ต่างๆ รวมทั้งท่อเหล็กร้อยสายไฟฟ้าสำหรับโคมไฟส่องสว่างซึ่งติดตั้งอยู่กับ

/ร้าวสะพาน...

ราวสะพาน ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงมีหน้าที่ต้องดูแลและบำรุงรักษาท่อเหล็กร้อยสายไฟฟ้า ดังกล่าวให้ใช้งานได้และมีสภาพสมบูรณ์มั่นคงแข็งแรงไม่ก่อให้เกิดอันตรายแก่ประชาชน ผู้สัญจรไปมา และเมื่อพิจารณาสภาพของท่อเหล็กร้อยสายไฟฟ้างดงกล่าวตามภาพถ่าย ประกอบคำคัดค้านคำให้การของผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมิได้โต้แย้งคัดค้าน แต่อย่างใดแล้ว เห็นว่า ท่อเหล็กร้อยสายไฟฟ้าอยู่ในสภาพเก่า เป็นสนิม อีกทั้ง ยึดติดกับ ตัวสะพานโดยมิได้มีลักษณะยึดติดกับสะพานอย่างมั่นคงแข็งแรงแต่อย่างใด และการที่ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอ้างว่าได้ทำการบำรุงรักษาสะพานที่เกิดเหตุและท่อเหล็กร้อยสายไฟฟ้า ดังกล่าวครั้งล่าสุดก่อนเกิดเหตุประมาณ ๒ เดือนเศษ แต่มิได้แสดงพยานหลักฐานใดๆ สนับสนุน และเมื่อพิจารณาสภาพท่อเหล็กร้อยสายไฟฟ้าสำหรับโคมส่องสว่างดังกล่าวจาก ภาพถ่ายที่ปรากฏในสำนวนคดีแล้ว ท่อเหล็กร้อยสายไฟฟ้าสำหรับโคมไฟส่องสว่างดังกล่าว มีลักษณะอยู่ในสภาพที่ขาดการดูแลและบำรุงรักษามานานจนมีสภาพไม่สมบูรณ์ ไม่มั่นคง แข็งแรงเพียงพอ ข้อกล่าวอ้างของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงไม่อาจรับฟังเพื่อปฏิเสธความรับผิดได้ ประกอบกับข้อเท็จจริงแห่งคดีก็ไม่ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์หรือการกระทำที่มีส่วน ก่อให้เกิดอุบัติเหตุอันเป็นมูลเหตุในการฟ้องคดีนี้ขึ้น กรณีจึงถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดี ทั้งสองละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๘๙ วรรคหนึ่ง (๖) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ท่อเหล็กร้อยสายไฟฟ้าสำหรับโคมไฟส่องสว่างดังกล่าวหลุดออกจากที่ยึดติดกับราวสะพาน ขณะที่เรือโดยสารที่ผู้ฟ้องคดีโดยสารแล่นผ่านใต้สะพาน ทำให้ท่อเหล็กหล่นถูกศีรษะ ของผู้ฟ้องคดีจนได้รับบาดเจ็บสาหัส ต้องเข้ารับการผ่าตัดสมองและรักษาตัวในโรงพยาบาล ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ร่างกายของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการกระทำละเมิดอันเกิดจากการ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ

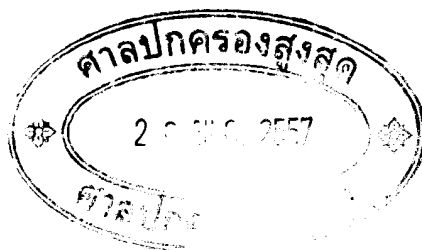
ประเด็นที่สอง ในส่วนที่ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องรับผิดชอบชดเชยค่าสินไหมทดแทน ความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีเพื่อการกระทำละเมิด กรณีคำขาดประโยชน์นำมาหาได้ระหว่าง เจ็บป่วย ที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีมีรายได้ขณะ ถูกกระทำละเมิดเดือนละ ๖,๕๐๐ บาท เมื่อนำค่าตอบแทนการทำงานของผู้ฟ้องคดีเดือนละ ๖,๕๐๐ บาท คูณด้วยระยะเวลาเจ็บป่วยทำงานไม่ได้ก่อนที่แพทย์วินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดี ทุพพลภาพถาวรเป็นระยะเวลาประมาณ ๑๑ เดือน ผู้ฟ้องคดีชอบที่จะได้รับชดเชย ค่าขาดประโยชน์นำมาหาได้ระหว่างเจ็บป่วยเป็นเงิน ๗๑,๕๐๐ บาท เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/ชำระค่าเสียหาย...

ชำระค่าเสียหายส่วนนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีแล้วจำนวน ๑๒,๑๒๐ บาทแล้ว ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องจ่ายค่าเสียหายในส่วนนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีเพิ่มอีกจำนวน ๕๙,๓๘๐ บาท นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยมานั้นยังคลาดเคลื่อนจากข้อเท็จจริงในสำนวนอยู่มาก กล่าวคือ ในส่วนของค่าขาดประโยชน์นำมาหาได้นั้น แม้ขณะเกิดเหตุ ผู้ฟ้องคดีจะได้รับเงินเดือนเพียงเดือนละ ๖,๕๐๐ บาท เนื่องจากยังอยู่ในช่วงทดลองงาน แต่โรงแรมโพธิ์ชัยชั้นสักรุงเทพฯ ได้มีการยืนยันกับผู้ฟ้องคดีแล้วว่า จะบรรจุผู้ฟ้องคดีเข้าเป็นพนักงานประจำโดยผู้ฟ้องคดีทำงานตั้งแต่วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ซึ่งจะครบกำหนด ๔ เดือนของการทดลองงานในวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๔๘ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีต้องมาประสบเหตุดังกล่าวในวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๔๗ ก่อนวันครบกำหนดทดลองงานเพียง ๑๕ วัน ซึ่งหากไม่เกิดเหตุการณ์ดังกล่าวที่เป็นความประมาทของผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีก็จะมีรายได้จากเงินเดือนรวมเงินค่าบริการ (ค่าเชอร์วิสชาร์จ) อีกเดือนละ ๙,๐๐๐ บาท รวมเงินเดือนแล้ว จะได้เดือนละ ไม่ต่ำกว่า ๑๕,๐๐๐ บาท ในส่วนของระยะเวลาที่ผู้ฟ้องคดีเจ็บป่วยและไม่สามารถประกอบการทำงานได้จริง ที่ศาลปกครองชั้นต้นกำหนดให้เป็นระยะเวลา ๑๑ เดือน โดยนับตั้งแต่วันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๔๘ นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การที่ศาลปกครองชั้นต้นกำหนดเวลาเพียง ๑๑ เดือนนั้นหาตรงกับความจริงไม่ เพราะหากคิดเวลาเจ็บป่วยจนไม่สามารถประกอบการทำงานได้นั้น ปัจจุบันผู้ฟ้องคดีก็ยังถือเป็นผู้ป่วยจนไม่สามารถประกอบการทำงานได้อยู่ และข้อเท็จจริงก็ปรากฏว่าแพทย์โรงพยาบาลนวมินทร์ ได้รับรองว่าผู้ฟ้องคดีต้องมีการของโรคลมชักติดตัวไปตลอดชีวิต ผู้ฟ้องคดีขอคิดเพียงอายุ ๖๐ ปี ซึ่งตามหลักการคิดเงินเดือนนั้น ผู้ฟ้องคดีจะได้เงินเดือนเป็นเงินจำนวน ๑๓,๒๐๕,๑๐๕ บาท ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายในส่วนนี้กับผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๑๓,๒๐๕,๑๐๕ บาท

ประเด็นที่สาม ผู้ฟ้องคดีเห็นพ้องด้วยในส่วนที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ค่ารักษาพยาบาลของผู้ฟ้องคดีที่เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลตำรวจ และโรงพยาบาลนวมินทร์ อันเนื่องมาจากประสบอุบัติเหตุตามกรณีพิพาท แม้ผู้ฟ้องคดีไม่ต้องชำระเงินค่ารักษาพยาบาลจำนวนดังกล่าวเองทั้งหมด เนื่องจากผู้ฟ้องคดีสามารถใช้สิทธิรักษาพยาบาลของสำนักงานประกันสังคมได้ แต่ก็เป็นสิทธิที่ผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้ประกันตนตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ จะพึงได้รับ ไม่เป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ต้องชดเชยค่ารักษาพยาบาลของผู้ฟ้องคดีอันเป็นผลจากการกระทำละเมิด ศาลปกครองชั้นต้น

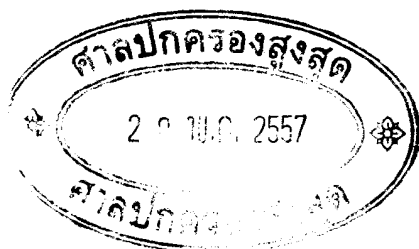

จึงวินิจฉัย...

จึงวินิจฉัยให้ผู้ฟ้องคดีได้รับการชดใช้ค่ารักษาพยาบาลจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพิ่มขึ้น
เต็มจำนวน ๕๕๕,๙๐๐ บาท

ส่วนคำวินิจฉัยในส่วนของการรักษาพยาบาลต่อเนื่องหลังจากออกจากโรงพยาบาล
นั้น ผู้ฟ้องคดียังไม่อาจเห็นพ้องด้วยกับคำวินิจฉัยดังกล่าว กล่าวคือ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า
การรักษาพยาบาลต่อเนื่องของผู้ฟ้องคดีนั้น หากดูจากการรักษาพยาบาลของแพทย์
โรงพยาบาลนวมินทร์ที่จะนัดเพื่อตรวจร่างกายของผู้ฟ้องคดีอย่างต่อเนื่องตลอดมา
จนถึงปัจจุบัน เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมีอาการของโรคลมชักติดตัวตลอดชีวิต จึงต้องทำการ
รักษาและติดตามดูอาการของโรคอย่างใกล้ชิด เพราะหากผู้ฟ้องคดีได้รับยาซ้ำหรือไม่ได้
ตามขนาดของโรค ก็จะทำให้ผู้ฟ้องคดีมีอาการชักและเสี่ยงต่อการเสียชีวิตอย่างมาก ดังนั้น
ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองต้องชดใช้ค่าเสียหายในส่วนการรักษาพยาบาลต่อเนื่องหลังจากออกจากโรงพยาบาล
ปีละ ๕๕,๐๐๐ บาท เป็นเวลา ๑๐ ปี เป็นเงิน ๕๕๐,๐๐๐ บาท รวมค่ารักษาพยาบาล
ที่ผู้ฟ้องคดีได้เสียไปในการรักษาอีก ๓๐๓,๓๒๗ บาท แต่ผู้ฟ้องคดีขอคิดเพียง ๖๖๐,๑๖๗ บาท
เมื่อศาลปกครองชั้นต้นได้วินิจฉัยและกำหนดค่ารักษาพยาบาลให้แล้วจำนวน ๕๕๕,๙๐๐ บาท
ยังคงขาดค่ารักษาพยาบาลในอนาคตตามคำขอของผู้ฟ้องคดีอีกจำนวน ๑๐๔,๒๖๗ บาท
ที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจะต้องชดใช้ให้แก่ผู้ฟ้องคดี

ส่วนค่ากายภาพบำบัดปีละ ๒๕,๐๐๐ บาท เป็นเวลา ๑๐ ปี เป็นเงิน
๒๕๐,๐๐๐ บาท นั้น ถึงแม้ว่าศาลปกครองชั้นต้นจะวินิจฉัยว่าไม่มีหลักฐานในการจ่ายเงินเป็นการ
กล่าวอ้างลอยๆ ไม่อาจรับฟังได้ แต่หากวิเคราะห์จากข้อเท็จจริงและภาพถ่ายขณะเกิดเหตุ จะเห็นว่า
ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถที่จะเคลื่อนไหวไปไหนมาไหนได้ ประกอบกับมีผลข้างเคียงทางสมอง
ซึ่งเป็นที่รู้ของบุคคลทั่วไปว่าจะต้องรักษาโดยทางกายภาพบำบัดอย่างแน่นนอน และเนื่องจาก
ผู้ฟ้องคดีได้เลือกการรักษาโดยแพทย์ทางเลือกคือการนวดกดจุดและใช้ลูกสมุนไพรประคบ
ซึ่งในทางการรักษาแบบแพทย์ทางเลือกนี้ บุคคลทั่วไปก็ทราบดีอยู่แล้วว่าจะไม่มีใบเสร็จ
รับรองค่ารักษาพยาบาล ผู้ฟ้องคดีได้เสียค่าใช้จ่ายเป็นเวลา ๒ เดือน รวมค่าใช้จ่ายเป็นเงิน
๔๒,๐๐๐ บาท ในส่วนค่ารถแท็กซี่ที่ผู้ฟ้องคดีได้ใช้เป็นยานพาหนะเพื่อเดินทางไปรักษา
ทั้งที่โรงพยาบาลและแพทย์ทางเลือก ในส่วนนี้ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถนำใบเสร็จมาแสดง
ต่อศาลได้เช่นกันเพราะไม่มีใบเสร็จ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองต้องชดใช้ค่าเสียหายในการ
รักษาทางกายภาพ ค่ายา และค่าเดินทางแก่ผู้ฟ้องคดีอีกเป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท

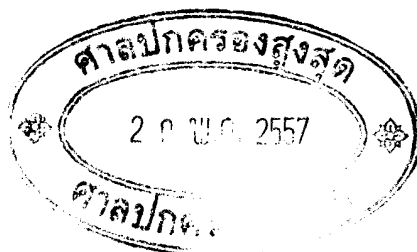

/ประเด็นที่สี่...

ประเด็นที่สี่ ในส่วนค่าเสียหายเพื่อการที่เสียความสามารถประกอบการทำงาน สิ้นเชิงหรือแต่บางส่วนทั้งในเวลาปัจจุบันและในเวลาอนาคต ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นกำหนด ค่าชดเชยส่วนนี้เพิ่มให้แก่ผู้ฟ้องคดีอีก ๔๔๒,๘๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๑,๑๗๐,๐๐๐ บาท ซึ่งถือว่าชดเชยความเสียหายในลักษณะที่ใกล้เคียงกันให้บางส่วนแล้ว แต่ก็ยังไม่เพียงพอ กับความทุกข์ทรมานที่ผู้ฟ้องคดีได้รับจากการประสบอุบัติเหตุและที่จะได้รับในอนาคต ไปจนตลอดชีวิต จึงเห็นควรกำหนดค่าเสียหายในส่วนนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท นั้น ผู้ฟ้องคดียังไม่อาจเห็นพ้องด้วยกับคำวินิจฉัยในส่วนนี้ ผู้ฟ้องคดีขอชี้แจงว่า การที่ ศาลปกครองชั้นต้นกำหนดเงื่อนไขโดยพิจารณามาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติ เงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ ได้กำหนดให้ลูกจ้างที่ได้รับบาดเจ็บจนทุพพลภาพจากการทำงาน มีสิทธิได้รับค่าทดแทนรายเดือนเป็นเวลาไม่เกิน ๑๕ ปี จึงเห็นควรกำหนดค่าเสียหาย ในส่วนนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นระยะเวลา ๑๕ ปี ในอัตราเดือนละ ๖,๕๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ศาลปกครองชั้นต้นยังกำหนดอัตราเงินเดือนของผู้ฟ้องคดีต่ำเกินจริง เพราะหากผู้ฟ้องคดี ได้ทำงานตามปกติ อัตราเงินเดือนของผู้ฟ้องคดีย่อมมีการปรับขึ้นตามสัดส่วนของ การทำงาน รวมถึงเงินค่าบริการ (ค่าเซอร์วิสชาร์จ) ที่จะต้องเพิ่มขึ้นตามอายุการทำงานอีกด้วย หากคำนวณจากหลักการคิดเงินเดือน เห็นได้ว่าผู้ฟ้องคดีจะได้รับเงินมากกว่า

สำหรับค่าขาดโอกาสในการเลี้ยงดูบุตรหญิงอายุ ๘ เดือน ซึ่งเกิดจากภรรยา ที่ไม่ได้จดทะเบียนสมรส นั้น ผู้ฟ้องคดีได้แถลงต่อศาลเมื่อวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๒ ว่า เมื่อกลางปี พ.ศ. ๒๕๕๒ นางสาวนุช ซึ่งเป็นภรรยาที่ไม่ได้จดทะเบียนสมรสกับผู้ฟ้องคดี หนีอยู่กับผู้ฟ้องคดีไม่ได้ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่สามารถทำงานเลี้ยงดูนางสาวนุช ภรรยา กับบุตรสาว ๕ ขวบได้ แม้ว่าผู้ฟ้องคดีไม่เสียชีวิต แต่ความเป็นจริง ผู้ฟ้องคดีเป็นโรคลมชัก ตลอดชีวิต ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถทำงานหรือประกอบอาชีพได้อย่างปกติ และไม่สามารถเลี้ยงดู บุตรสาวที่นางสาวนุชภรรยาได้ทอดทิ้งไว้กับผู้ฟ้องคดี ความเสียหายในลักษณะที่ผู้ฟ้องคดี ได้เรียกกับผู้ถูกฟ้องคดีนั้น ยังไม่เพียงพอกับความทุกข์ทรมานที่ผู้ฟ้องคดีได้รับจากการ ประสบอุบัติเหตุและที่จะได้รับในอนาคตไปจนตลอดชีวิต ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องชดใช้ ค่าเสียหายในส่วนนี้ให้กับผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองต้องชดใช้ค่าเสียหายให้กับผู้ฟ้องคดี รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๗,๑๑๕,๒๗๒ บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีนับแต่วันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จ

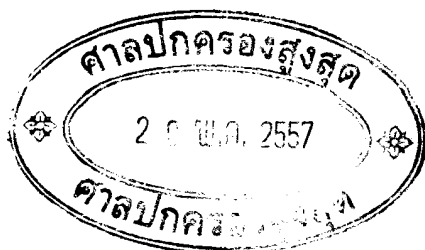
/ขอให้ศาลปกครอง...

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองต้องชดใช้ค่าเสียหายให้กับผู้ฟ้องคดี รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๗,๑๑๕,๒๗๒ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีนับแต่วันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จ

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองแก้อุทธรณ์ในประเด็นต่างๆ ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ประเด็นเกี่ยวกับการกำหนดค่าเสียหายของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง เป็นไปโดยถูกต้องและชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้พิจารณา กำหนดค่าทดแทนให้ผู้ฟ้องคดีอย่างถูกต้องและเป็นธรรมโดยผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้มีการตั้ง คณะกรรมการพิจารณาค่าเสียหายความรับผิดชอบทางละเมิด ซึ่งคณะกรรมการพิจารณาค่าเสียหายความรับผิดชอบทางละเมิดพิจารณาแล้วเห็นว่า ไม่ปรากฏชัดว่าเป็นการกระทำของ ห้างหุ้นส่วนจำกัดสหสินเจริญเฟอร์นิเจอร์ที่ได้ใช้รถขุดบนเรือโป๊ะเพื่อกวดเสาะเข็มในการ ดำเนินการก่อสร้างสะพานทางเดินคอนกรีตเสริมเหล็ก คลองแสนแสบ หรือเป็นการ เสื่อมสภาพของวัสดุตามอายุการใช้งาน แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเจ้าของทรัพย์สิน จึงมีหน้าที่ต้องดูแลรักษาและได้พิจารณากำหนดค่าเสียหายตามที่ได้มีการประชุมถึง ๓ ครั้ง คือ ครั้งที่ ๑/๒๕๔๗ วันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ครั้งที่ ๒/๒๕๔๗ วันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ครั้งที่ ๓/๒๕๔๗ วันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๔๗ โดยอาศัย (๑) หลักเกณฑ์การจ่าย ค่าชดเชยตามประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง หลักเกณฑ์การชดใช้ค่าเสียหาย กรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำละเมิดต่อบุคคลภายนอก พ.ศ. ๒๕๔๕ (๒) กฎกระทรวง กำหนดหลักเกณฑ์ เงื่อนไขและอัตราในการจ่ายเงินสงเคราะห์ และกำหนดลักษณะ ของความพิการทุพพลภาพขนาดหนักจนเป็นอุปสรรคสำคัญยิ่งในการประกอบอาชีพ หรือในการดำรงชีพ พ.ศ. ๒๕๔๔ และ (๓) หลักเกณฑ์การจ่ายค่าชดเชยกรณีทุพพลภาพ ของกองทุนประกันสังคม คณะกรรมการพิจารณาค่าเสียหายความรับผิดชอบทางละเมิดพิจารณาแล้ว กำหนดค่าเสียหายเพื่อชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีโดยแบ่งแยกออกเป็น ๒ ส่วน คือ

ส่วนที่หนึ่ง ค่าเสียหายที่เกิดแก่ตัวผู้ฟ้องคดีและค่าขาดประโยชน์ที่ทำมาหาได้ ระหว่างเจ็บป่วยโดยได้นำประกาศกระทรวงการคลังซึ่งกำหนดหลักเกณฑ์ไว้ว่าผู้เสียหาย ที่มีรายได้ประจำ หากว่าในระหว่างเจ็บป่วย ไม่สามารถไปทำงานได้และไม่ได้รับค่าจ้าง หรือค่าตอบแทนจากนายจ้าง ให้ชดใช้ความเสียหายโดยจ่ายให้ตามอัตราค่าจ้างหรือ ค่าตอบแทนที่ผู้นั้นได้รับแต่ไม่เกินเดือนละ ๙,๐๐๐ บาท และไม่เกิน ๒ เดือน ต่อผู้เสียหายหนึ่งราย

/โดยคณะกรรมการดังกล่าว...

โดยคณะกรรมการดังกล่าว กำหนดว่าผู้ฟ้องคดีมีรายได้ประจำโดยได้รับค่าจ้างเดือนละ ๖,๐๖๐ บาท จึงเห็นควรชดใช้เงินค่าขาดประโยชน์นำมาหาได้ระหว่างเจ็บป่วยให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเงิน ๑๒,๑๒๐ บาท

ส่วนที่สอง ค่าเสียหายเพื่อการที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต อันได้แก่ ค่าชดเชยกรณีทุพพลภาพ กำหนดค่าเสียหายที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต ให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๗๒๗,๒๐๐ บาท โดยพิจารณาจากรายได้ของผู้ฟ้องคดี

รวมเป็นเงินที่ต้องชำระให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเงิน ๗๓๙,๓๒๐ บาท ซึ่งได้ชำระค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีแล้ว

สำหรับประเด็นค่าเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ตัวผู้ฟ้องคดี และค่าขาดประโยชน์นำมาหาได้ตามที่ศาลปกครองชั้นต้นได้วินิจฉัยว่าระหว่างเจ็บป่วยทำงานไม่ได้ก่อนที่แพทย์จะวินิจฉัยว่าเป็นผู้ทุพพลภาพถาวรเป็นระยะเวลา ๑๑ เดือน โดยนำคำตอบแทนการทำงานของ ผู้ฟ้องคดีคุณด้วยระยะเวลาเจ็บป่วยทำงานไม่ได้เป็นระยะเวลาประมาณ ๑๑ เดือน ผู้ฟ้องคดีชอบที่จะได้รับชดใช้ค่าขาดประโยชน์ ที่นำมาหาได้ระหว่างเจ็บป่วยเป็นเงิน ๗๑,๕๐๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเห็นพ้องด้วยกับเหตุผลและคำวินิจฉัยดังกล่าว

กรณีค่ารักษาพยาบาลของผู้ฟ้องคดีที่เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลตำรวจ และโรงพยาบาลนวมินทร์อันเนื่องมาจากประสบอุบัติเหตุตามกรณีพิพาทนั้น ที่ศาลปกครองชั้นต้นได้พิจารณาวินิจฉัยว่า แม้ผู้ฟ้องคดีไม่ต้องชำระเงินค่ารักษาพยาบาล จำนวนดังกล่าวเองทั้งหมดเนื่องจากผู้ฟ้องคดีสามารถใช้สิทธิรักษาพยาบาลของสำนักงาน ประกันสังคมได้ แต่ก็ เป็นสิทธิที่ผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้ประกันตนตามพระราชบัญญัติ ประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓ จะพึงได้รับ ไม่เป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ต้องชดใช้ ค่ารักษาพยาบาลของผู้ฟ้องคดีอันเป็นผลจากการกระทำละเมิด ผู้ฟ้องคดีชอบที่จะได้รับการ ชดใช้ค่ารักษาพยาบาลจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จำนวน ๕๕๕,๘๐๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง เห็นพ้องด้วยกับเหตุผลและคำวินิจฉัยดังกล่าว

กรณีค่ารักษาพยาบาลต่อเนื่องหลังจากออกจากโรงพยาบาลและ ค่ากายภาพบำบัดฟื้นฟูและค่าเดินทางเพื่อไปทำกายภาพบำบัด ศาลปกครองชั้นต้น ได้พิจารณาวินิจฉัยว่า เป็นค่าใช้จ่ายที่จำเป็นที่ต้องใช้ในระหว่างการรักษาพยาบาลเนื่องจาก ผู้ฟ้องคดีอยู่ในสภาพที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ โดยกำหนดให้เฉพาะค่ารถแท็กซี่แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเงิน ๑๐,๕๐๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเห็นพ้องด้วยกับเหตุผลและคำวินิจฉัยดังกล่าว

/กรณีค่าเสียหาย...

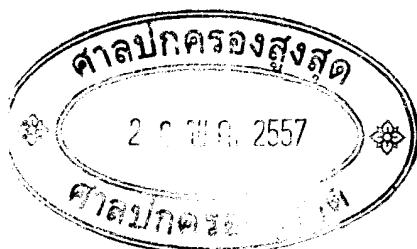
กรณีค่าเสียหายเพื่อการที่เสียความสามารถประกอบการทำงานสิ้นเชิง หรือแต่บางส่วนทั้งในเวลาปัจจุบันและในเวลาอนาคต ศาลปกครองชั้นต้นได้วินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีต้องทุพพลภาพถาวรและเสียความสามารถประกอบการทำงานและการดำรงชีวิต เยี่ยงคนปกติอย่างสิ้นเชิงโดยนำพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง (๓) ซึ่งกำหนดให้ลูกจ้างได้รับค่าทดแทนเป็นระยะเวลา ๑๕ ปี ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีชอบที่จะได้รับ ชดใช้ค่าเสียหายเพื่อการที่เสียความสามารถประกอบการทำงานสิ้นเชิง ที่ศาลปกครองชั้นต้น กำหนดค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นระยะเวลา ๑๕ ปี ในอัตราเดือนละ ๖,๕๐๐ บาท เป็นเงิน จำนวน ๑,๑๗๐,๐๐๐ บาท เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีได้ชำระให้แก่ผู้ฟ้องคดีแล้วเป็นเงิน ๗๒๗,๒๐๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบเพิ่มอีก ๔๔๒,๘๐๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเห็นพ้องด้วยกับเหตุผล และคำวินิจฉัยดังกล่าว

กรณีค่าเสียหายจากความเจ็บปวดทุกข์ทรมาน สุขภาพเสื่อมโทรม ศาลปกครองชั้นต้นได้กำหนดค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง เห็นพ้องด้วยกับเหตุผลและคำวินิจฉัยดังกล่าว

กรณีการรักษาทางกายภาพ (การรักษาแบบพื้นบ้าน) ค่าใช้จ่ายในการรักษา ทางจิตใจ ค่าเสียหายจากการขาดโอกาสในการเลี้ยงดูบุตร ศาลปกครองชั้นต้นได้พิจารณา วินิจฉัยว่ามีอาจนำมาอ้างเพื่อให้กำหนดค่าสินไหมทดแทนได้ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเห็นพ้องด้วยกับ เหตุผลและคำวินิจฉัยดังกล่าว

ส่วนดอกเบี้ยนั้น หนึ่งดังกล่าวเป็นหนี้เงิน จึงต้องเสียดอกเบี้ยในระหว่างเวลา ผิดนัดร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ตามมาตรา ๒๒๔ แห่งประมวลกฎหมายดังกล่าว อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชดใช้ดอกเบี้ย ในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระให้แก่ผู้ฟ้องคดีเสร็จสิ้น จึงให้ผู้ฟ้องคดีได้รับดอกเบี้ย ในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ อันเป็นวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะชำระเงินดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดีเสร็จสิ้น ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นพ้องด้วยกับเหตุผลและคำวินิจฉัยดังกล่าว

ดังนั้น ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระเงิน จำนวน ๑,๓๖๘,๕๘๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงิน ดังกล่าวนับแต่วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ เป็นต้นไปจนกว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะชำระเงิน

/ให้แก่ผู้ฟ้องคดี...

ให้แก่ผู้ฟ้องคดีเสร็จสิ้น เหมาะสม ถูกต้องและเป็นธรรมแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเห็นพ้องด้วยกับเหตุผลและคำวินิจฉัยดังกล่าว

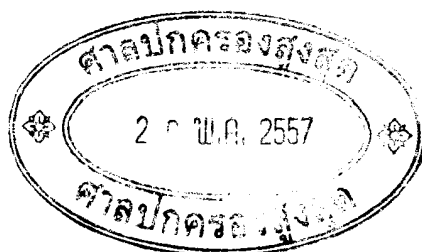
ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองขอถือเอาเหตุผลและคำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นเป็นส่วนหนึ่งของคำแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นต่อไป

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวนและคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมายระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานชั่วคราวของโรงแรมโพธิ์ชันส์ กรุงเทพฯ มีอัตราเงินเดือน เดือนละ ๖,๕๐๐ บาท เมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๔๗ เวลาประมาณ ๒๑.๓๐ นาฬิกา ผู้ฟ้องคดีได้นั่งเรือโดยสารจากท่าน้ำบางกะปิมุ่งหน้าสู่ท่าน้ำประตูน้ำ เมื่อมาถึงที่เกิดเหตุบริเวณใต้สะพานข้ามคลองแสนแสบ แขวงมักกะสัน เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ได้ถูกท่อเหล็กร้อยสายไฟฟ้าสำหรับโคมไฟส่องสว่างที่ติดอยู่กับราวสะพานข้ามคลองแสนแสบเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ ๔ นิ้ว ซึ่งอยู่ในความดูแลและรับผิดชอบของกองก่อสร้างและบูรณะ สำนักงานโยธา อันเป็นหน่วยงานในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หล่นถูกศีรษะ ทำให้กะโหลกศีรษะแตก เลือดออกในสมอง ผู้ฟ้องคดีต้องเข้ารับการรักษายาบาลในโรงพยาบาลและต้องทุพพลภาพถาวร ไม่สามารถทำงานได้ รวมทั้งต้องรักษาตัวอย่างต่อเนื่อง ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชำระเงินค่าเสียหายจำนวน ๑๗,๑๑๕,๒๗๒ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าจะชำระให้แก่ผู้ฟ้องคดีเสร็จสิ้น รวมทั้งชำระค่าฤชาธรรมเนียมและค่าทนายความแทนผู้ฟ้องคดี ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระเงินจำนวน ๑,๓๖๘,๕๘๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ เป็นต้นไปจนกว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะชำระเงินให้แก่ผู้ฟ้องคดีเสร็จสิ้น ทั้งนี้ ให้ชำระเงินและดอกเบี้ยดังกล่าวภายใน ๖๐ วันนับแต่วันที่คดีนี้มีคำพิพากษาถึงที่สุด คำขออื่นนอกจากนี้ ให้ยก แต่ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วย จึงยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุด

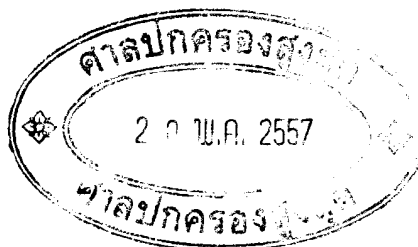

/ศาลปกครองสูงสุด...

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วคดีมีประเด็นที่ต้องพิจารณาตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเพียงประเด็นเดียวว่า การกำหนดค่าสินไหมทดแทนให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองต้องรับผิดชอบใช้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีนั้น ถูกต้องและเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ในกรณีที่มีการทำละเมิด เป็นเหตุให้บุคคลเสียหายแก่ร่างกายและอนามัย นั้น มาตรา ๔๔๔ มาตรา ๔๔๕ และมาตรา ๔๔๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ได้บัญญัติไว้โดยชัดแจ้งแล้วว่าผู้เสียหายจะเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนอย่างไรได้บ้าง ซึ่งได้แก่ (๑) ค่าใช้จ่ายอันตนต้องเสียไป (มาตรา ๔๔๔ วรรคหนึ่ง) (๒) ค่าขาดประโยชน์ทำมาหาได้ระหว่างเจ็บป่วย (มาตรา ๔๔๔ วรรคหนึ่ง) (๓) ค่าเสียความสามารถประกอบกิจการในอนาคตก (มาตรา ๔๔๔ วรรคหนึ่ง) (๔) ค่าชดเชยการขาดการงานของบุคคลภายนอก (มาตรา ๔๔๕) และ (๕) ค่าเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงิน (มาตรา ๔๔๖ วรรคหนึ่ง) ทั้งนี้ การกำหนดค่าสินไหมทดแทนนั้น มาตรา ๔๓๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ วางหลักไว้ว่าให้ศาลเป็นผู้วินิจฉัยว่า จะให้มีการชดเชยกันโดยวิธีใดและเป็นจำนวนเท่าใด โดยพิจารณาตามพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด สำหรับคดีนี้ แยกพิจารณาค่าสินไหมทดแทนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องชดเชยให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามประเด็นอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีได้ดังนี้

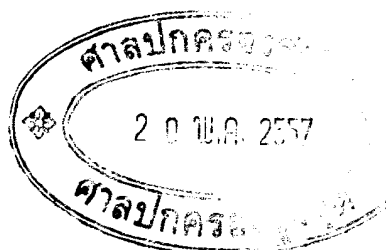
ข้อหนึ่ง ค่าใช้จ่ายอันตนต้องเสียไป ซึ่งได้แก่ ค่ารักษาพยาบาลทุกอย่างและค่าใช้จ่ายอันจำเป็นในการรักษาพยาบาล รวมทั้งค่ารักษาพยาบาลที่จะต้องเสียต่อไปในอนาคต) สำหรับคดีนี้ ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดเชยค่ารักษาพยาบาลจากการที่ผู้ฟ้องคดีเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลตำรวจและโรงพยาบาลนวมิินทร์ อันเนื่องมาจากการประสบอุบัติเหตุ คิดเป็นเงินจำนวน ๕๕๕,๙๐๐ บาท ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นพ้องด้วย ผู้ฟ้องคดีจึงอุทธรณ์คำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นในส่วนของค่ารักษาพยาบาลต่อเนื่องหลังจากออกจากโรงพยาบาล ซึ่งศาลกำหนดให้ผู้ฟ้องคดีเฉพาะค่ารถแท็กซี่ เป็นเงิน ๑๐,๕๐๐ บาท นั้น เห็นว่า แม้ศาลปกครองชั้นต้นจะกำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดเชยเงินค่ารักษาพยาบาลรวม ๒ ช่วง คือ ระหว่างวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ซึ่งผู้ฟ้องคดีพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล ช่วงที่ ๒ ระหว่างวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ ซึ่งผู้ฟ้องคดีออกจากโรงพยาบาลและพักรักษาตัวอยู่ที่บ้าน และไปพบแพทย์ตามกำหนดนัด

/ซึ่งศาลปกครอง...

ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นถือเป็นคำรักษาพยาบาลต่อเนื่อง แต่อย่างไรก็ตาม ค่าใช้จ่ายข้างต้นเป็นค่าใช้จ่ายที่ผู้ฟ้องคดีได้จ่ายไปแล้ว จึงถือว่าเป็นค่าใช้จ่ายอันผู้ฟ้องคดีต้องเสียไป ในปัจจุบัน แต่เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า หลังจากที่ผู้ฟ้องคดีประสบอุบัติเหตุแล้ว ผู้ฟ้องคดีต้องกลายเป็นผู้ทุพพลภาพถาวรและมีอาการของโรคลมชักติดตัวตลอดชีวิต แพทย์จึงต้องนัดเพื่อตรวจร่างกาย ตลอดจนสั่งยาให้ผู้ฟ้องคดีรับประทานอย่างต่อเนื่อง จึงควรกำหนดคำรักษาพยาบาลที่จะต้องเสียต่อไปในอนาคตให้แก่ผู้ฟ้องคดี สำหรับจำนวนเงินค่าเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีสมควรได้รับนั้น เห็นควรพิจารณาจากข้อเท็จจริงในปัจจุบัน ที่ผู้ฟ้องคดีต้องไปพบแพทย์ ซึ่งปรากฏตามคำขอชี้แจงและส่งเอกสารเพิ่มเติมของผู้ฟ้องคดี ฉบับลงวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๕๒ ว่า ผู้ฟ้องคดีต้องไปพบแพทย์ตั้งแต่วันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีออกจากโรงพยาบาลถึงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ จำนวน ๒๘ ครั้ง เมื่อนำมาคำนวณค่าเฉลี่ยแล้ว จะเห็นได้ว่า ผู้ฟ้องคดีจะต้องไปพบแพทย์ปีละประมาณ ๕ ครั้ง เสียค่าใช้จ่ายรักษาพยาบาลรวมค่าพาหนะประมาณครั้งละ ๑,๕๐๐ บาท จึงควรกำหนดคำรักษาพยาบาลที่จะต้องเสียต่อไปในอนาคตให้แก่ผู้ฟ้องคดีปีละ ๗,๕๐๐ บาท จำนวน ๑๐ ปี เป็นเงิน ๗๕,๐๐๐ บาท ที่ศาลปกครองชั้นต้นกำหนดค่าสินไหมทดแทนในส่วนนี้เพียง ๑๐,๕๐๐ บาท นั้น ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจะได้รับค่าใช้จ่ายอันผู้ฟ้องคดีต้องเสียไปเป็นสองส่วน ส่วนที่หนึ่ง คำรักษาพยาบาลในปัจจุบันเป็นเงิน ๕๕๕,๙๐๐ บาท ซึ่งเป็นจำนวนเงินตามที่ศาลปกครองชั้นต้นกำหนดให้ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมิได้อุทธรณ์ ส่วนที่สอง คำรักษาพยาบาลที่จะต้องเสียต่อไปในอนาคตตามที่ศาลปกครองสูงสุดกำหนดให้เป็นเงิน ๗๕,๐๐๐ บาท รวมเป็นค่าสินไหมทดแทนในส่วนนี้ ๖๓๐,๙๐๐ บาท

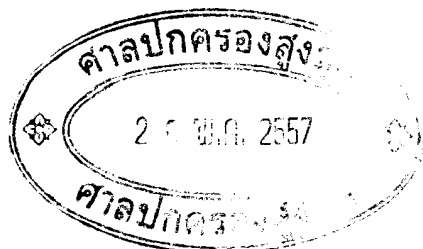
ข้อสอง ค่าขาดประโยชน์ทำมาหาได้ระหว่างเจ็บป่วย หมายความว่า ในระหว่างเจ็บป่วยเพราะถูกทำละเมิด ผู้เสียหายต้องขาดประโยชน์จากการทำมาหาได้ไปเป็นจำนวนมากน้อยเท่าใด ย่อมมีสิทธิเรียกเอาจากผู้ทำละเมิดได้ สำหรับคดีนี้ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ก่อนเกิดเหตุ ผู้ฟ้องคดีทำงานเป็นพนักงานชั่วคราวโรงแรมไพรซ์ชั่นส์ กรุงเทพฯ ได้รับเงินค่าจ้าง ๖,๕๐๐ บาทต่อเดือน ผู้ฟ้องคดีประสบอุบัติเหตุในวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๔๗ และเข้าพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลตั้งแต่วันดังกล่าว และแพทย์ได้ให้ออกจากโรงพยาบาลเมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดียังต้องไปพบแพทย์ตามกำหนดนัดอยู่เสมอ ซึ่งปรากฏตามใบรับรองแพทย์โรงพยาบาลนวมินทร์ลงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๔๘

/แพทย์ได้ให้...

แพทย์ได้ให้ความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีจะต้องมีอาการของโรคลมชักติดตัวไปตลอดชีวิต อันเป็นเหตุให้ไม่สามารถประกอบการทำงานได้ดังเช่นบุคคลปกติ จึงถือได้ว่าระยะเวลาที่ ผู้ฟ้องคดีเจ็บป่วยและไม่สามารถประกอบการทำงานได้จริง คือ ตั้งแต่วันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๔๘ รวมระยะเวลาประมาณ ๑๑ เดือน ดังนั้น ค่าขาดประโยชน์ ทำมาหาได้ระหว่างเจ็บป่วยของผู้ฟ้องคดี จึงควรคำนวณจากรายได้ขณะถูกกระทำละเมิด เดือนละ ๖,๕๐๐ บาท เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่อาจประกอบการทำงานได้เป็นระยะเวลาประมาณ ๑๑ เดือน ผู้ฟ้องคดีชอบที่จะได้รับชดใช้ค่าขาดประโยชน์ทำมาหาได้ระหว่างเจ็บป่วย เป็นเงิน ๗๑,๕๐๐ บาท เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระค่าเสียหายส่วนนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดี จำนวน ๑๒,๑๒๐ บาทแล้ว ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องจ่ายค่าเสียหายในส่วนนี้ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีเพิ่มอีกจำนวน ๕๙,๓๘๐ บาท ศาลปกครองสูงสุดจึงเห็นพ้องด้วย กับคำวินิจฉัยในส่วนนี้ของศาลปกครองชั้นต้น

ข้อสาม ค่าเสียความสามารถประกอบการทำงานในอนาคต หากการกระทำละเมิด เป็นเหตุให้ร่างกายพิการหรือประสาธน์พิการ ไม่สามารถรักษาพยาบาลให้กลับคืนดีดังเดิมได้ ทำให้เสียความสามารถประกอบการทำงานในอนาคตโดยสิ้นเชิงหรือเพียงบางส่วน ผู้เสียหาย ย่อมเรียกค่าสินไหมทดแทนได้ สำหรับกรณีของผู้ฟ้องคดี เห็นว่า ขณะเกิดเหตุละเมิด ผู้ฟ้องคดีมีอายุ ๒๒ ปี ผู้ฟ้องคดีมีค่าตอบแทนจากการทำงานเดือนละ ๖,๕๐๐ บาท และตามใบรับรองแพทย์ลงวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๔๙ นายแพทย์วศิน เอาแสงดีกุล ได้ให้ความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดียังเดินไม่สะดวก สติไม่สมประกอบ ทำงานไม่ได้ ช่วยเหลือ ตัวเองไม่ได้ ทูพพลภาพถาวร เมื่อผู้ฟ้องคดีต้องทุพพลภาพถาวรและเสียความสามารถ ประกอบการทำงาน ผู้ฟ้องคดีจึงชอบที่จะได้รับค่าเสียความสามารถประกอบการทำงาน ในอนาคต สำหรับระยะเวลาที่ผู้ฟ้องคดีควรได้ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าว นั้น เห็นว่า โดยที่มาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติเงินค่าทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ ได้กำหนดว่า ลูกจ้างที่ได้รับบาดเจ็บจนทุพพลภาพจากการทำงาน จะได้ค่าทดแทนรายเดือนเป็นเวลาไม่เกิน ๑๕ ปี ศาลปกครองสูงสุดจึงเห็นควรให้ผู้ฟ้องคดีได้ค่าเสียความสามารถประกอบการทำงาน ในอนาคตเป็นเวลา ๑๕ ปี คิดเป็นเงินเท่ากับ ๑,๑๗๐,๐๐๐ บาท เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระค่าเสียหายในส่วนนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดี จำนวน ๗๒๗,๒๐๐ บาทแล้ว ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหายในส่วนนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีเพิ่มอีกจำนวน ๔๔๒,๘๐๐ บาท ศาลปกครองสูงสุดจึงเห็นพ้องด้วยกับคำวินิจฉัยในส่วนนี้ของศาลปกครองชั้นต้น ส่วนที่

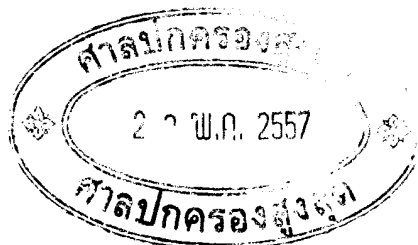

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีควรจะได้รับค่าตอบแทนจากการทำงานในอัตราเดือนละ ๑๕,๐๐๐ บาท จากการที่นายจ้างได้ยืนยันกับผู้ฟ้องคดีว่าจะรับผู้ฟ้องคดีเข้าเป็นพนักงานประจำหลังจากทดลองงานครบสี่เดือน นั้น เห็นว่า เมื่อสิทธิในการรับเงินเดือนอัตราใหม่ของผู้ฟ้องคดียังไม่เกิดขึ้น กรณีจึงไม่อาจคำนวณค่าเสียหายจากฐานเงินเดือนในอัตราที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างได้

ข้อสี่ ค่าเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงิน หมายความว่า ค่าเสียหายแก่ร่างกายหรืออนามัยซึ่งไม่อาจคำนวณได้เป็นตัวเงินนั้น เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ผลแห่งการกระทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องกลายเป็นผู้มีโรคลมชัก ติดตัวตลอดชีวิต ทพพลภาพถาวร สติไม่สมบูรณ์ ประกอบช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ผู้ฟ้องคดีจึงต้องทนทุกข์ทรมานจากผลแห่งการกระทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยที่ผู้ฟ้องคดีประสบอุบัติเหตุขณะมีอายุเพียง ๒๒ ปี ผู้ฟ้องคดีจึงต้องทนทุกข์ทรมานจากผลแห่งการกระทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งไม่อาจแก้ไขให้ผู้ฟ้องคดีกลับเป็นปกติได้ดังเดิมเป็นเวลานาน ประกอบกับข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีมีบุตรเยาว์วัยที่ตนเองไม่สามารถให้การเลี้ยงดูได้เช่นผู้เป็นบิดาทั่วไป ซึ่งส่งผลกระทบต่อสุขภาพจิตของผู้ฟ้องคดีเป็นอย่างมาก อีกทั้ง เมื่อพิจารณาถึงการใช้ชีวิตของผู้ฟ้องคดีในช่วงเวลาภายหลังจากระยะเวลา ๑๕ ปี ที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับค่าทดแทนรายได้ในการประกอบอาชีพในอนาคต ซึ่งผู้ฟ้องคดีไม่สามารถประกอบอาชีพได้อย่างบุคคลปกติ ตลอดจนต้องมีผู้ดูแลอีกด้วย จึงเห็นควรกำหนดค่าสินไหมทดแทนในส่วนนี้ว่าเป็นธรรมและเหมาะสมให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ที่ศาลปกครองชั้นต้นกำหนดค่าสินไหมทดแทนในส่วนนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินเพียง ๓๐๐,๐๐๐ บาท ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์เกี่ยวกับค่าเสียหายจากค่าใช้จ่ายในการกายภาพบำบัด ปีละ ๒๕,๐๐๐ บาท เป็นเวลา ๑๐ ปี เป็นเงิน ๒๕๐,๐๐๐ บาท และค่าใช้จ่ายในการรักษาทางจิตใจ โดยการพาไปไหว้พระปฏิบัติธรรมและพิธีบายศรีสู่ขวัญ รวม ๓ ครั้ง เป็นเงิน ๑๓๐,๐๐๐ บาท นั้น เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างลอยๆ ไม่อาจรับฟังได้ สำหรับค่าขาดโอกาสในการเลี้ยงดูบุตรหญิงอายุ ๘ เดือนนั้น มาตรา ๔๔๓ วรรคสาม แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กำหนดให้บุคคลที่ขาดไร้อุปการะเรียกร้องเอาจากผู้กระทำละเมิด กรณีการกระทำละเมิดดังกล่าวเป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีถึงแก่ความตายเท่านั้น ผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่ผู้มีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายดังกล่าว

/การที่...

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระเงินจำนวน ๑,๓๖๘,๕๘๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ เป็นต้นไปจนกว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะชำระเงินให้แก่ผู้ฟ้องคดีเสร็จสิ้น ทั้งนี้ ให้ชำระเงินและดอกเบี้ยดังกล่าวภายใน ๖๐ วันนับแต่วันที่คดีนี้มีคำพิพากษาถึงที่สุด นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วยบางส่วน

พิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น จากให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระเงินจำนวน ๑,๓๖๘,๕๘๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระเงินจำนวน ๒,๑๓๓,๐๘๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี นอกจากที่แก้ ให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

นายชาญชัย แสงศักดิ์

ทนายความ

ตุลาการเจ้าของสำนวน

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายพนพล เสงเจริญ

อุปการ

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมรรถชัย วิศาลาภรณ์

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมชาย เอ็มโอช

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมชัย วัฒนการุณ

ทนายความ

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายวิบูลย์ กัมมาระบุตร

